

INTERNATIONAAL
Discriminatie in
Zuid-Afrika

6

STUDENT
Zwerkbal in Leuven

8

SOCIAAL
Dossier privacy:
Privé is passé

14

CULTUUR
Dichters Ducal en
Vrancken

15

Beeld – Groot Dictee

Het Groot Dictee der Leuvense Studenten sloeg zijn tenten op in de Pieter De Someraula. Wie werd de beste speller onder de studenten? Woorden zoals przewalskipaardjes vlogen in het rond. **Zie pagina 9**
(Foto: Karolien Wilmots)

DUBIEUS BEURSSTATUUT BENADEELT VOORAL BUITENLANDSE DOCTORANDI

Het vagevuur der doctorandi

Het speciaal statuut voor doctorandi biedt hen weinig bescherming. Ook laat de KU Leuven internationale studenten met zeer lage beurzen toe.

**KORNEEL DE SCHAMP EN
RODERIK DE TURCK**

Het zogeheten bursaalstatuut van doctoraatsstudenten zorgt voor onvoldoende bescherming op de werkvloer. Er wordt immers geen arbeidscontract getekend, waardoor er een aantal rechten niet gegarandeerd zijn. Bovendien worden ook buitenlandse studenten met zeer lage beurzen toegelaten. Het rectoraat is op de hoogte, maar ziet voorlopig geen grote problemen.

Bursaalstatuut

Dr. Jon Sneyers, vakbondsafgevaardigde in de ondernemingsraad

“Doctoraatsbeurzen zijn de beste betaalde jobs van het moment”

LILIANE SCHOofs (VICERECTOR ONDERZOEKSBELEID)

stuk lager dan andere personeelsleden, ondanks het feit dat het gaat om hooggeschoolden.”

Ook Rik Torfs, rector van de KU Leuven, ontkent de fiscale inslag niet: “Het statuut van bursalen is eigenlijk een techniek om in tijden van budgettaire schaarste er toch voor te zorgen dat het wetenschappelijk onderzoek niet achteruit gaat. Als dit statuut niet zou bestaan, dan ligt het aantal bursalen veel lager. Het is een keuze die gemaakt moet worden tussen enerzijds het zo sterk mogelijk evolueren van het wetenschappelijk onderzoek en anderzijds de solidariteit met de doctoraatsstudenten in kwestie.”

Bursaalstudenten vallen echter volledig buiten het arbeidsrecht aangezien zij geen arbeidsovereenkomst, maar een beursovereenkomst hebben. Sneyers gaat verder: “Ze krijgen geen loon, maar een beursbedrag. Er wordt wel een bijdrage aan RSZ (*Rijksdienst voor Sociale Zekerheid, red.*) geleverd. Dat betekent dat mensen onder het bursaalstatuut toch enige rechten krijgen, zoals ziekteverlof, werkloosheidsuitkering en pensioenopbouw. Omdat dat berekend wordt op een bruto bedrag dat lager ligt dan gewone werknemers, hebben ze recht op minder omvangrijke bedragen dan mensen met hetzelfde netto-loon.”

Onmondig

Sneyers vat samen: “Het is een beetje een hypocriete spreidstand waarin de KU Leuven zich bevindt, omdat ze enerzijds stelt dat

ropa de best betaalde jobs zijn van het moment. Met een werknemerscontract heb je andere voordelen, maar ook nadelen. Wij kiezen dus duidelijk voor de flexibiliteit van

“We worden noch behandeld als studenten, noch als werknemer”

BUDDAHEV PAUL CHAUDRI (PHD SOCIETY LEUVEN)

mensen met een bursaalstatuut enkel studenten zijn die bezig zijn met hun doctoraatsstudies, maar anderzijds worden hen wel behandeld als werknemer. Het helpt ook dat ze *doctoral schools* hebben opgericht om het tegenover de fiscus te verpakken als studie en niet als werk.” Buddahev Paul Chaudri, Social Chair van de PhD Society Leuven, treedt Sneyers bij: “We worden noch behandeld als studenten, noch als werknemer.

Liliane Schoofs, Vice-rector Onderzoeksbeleid, pikt de kritiek niet: “Je kunt niet van twee walletjes eten. Het is ofwel een beursstatuut of een werknemersstatuut. Je moet weten dat de doctoraatsbeurzen hier in Vlaanderen en Eu-

de beurzen die leiden tot een bijkomend diploma. Daarnaast zijn we momenteel bezig aan een nieuw doctoraatsreglement, waarin we uniforme regels opstellen voor alle doctorandi.”

Als het statuut doctorandi zou benadelen, waarom is er dan niet zo veel protest? Sneyers verklaart: “Aangezien doctorandi vaak contracten van één à twee jaar hebben, is het een kwetsbare groep. Ze hopen dat hun contract verlengd wordt en durven daardoor vaak hun nek niet uit te steken. Bij de vierjaarlijkse sociale verkiezingen, zijn die doctoraatsstudenten ook niet toegelaten zich kandidaat te stellen.”

Lees verder pagina 3

Debat

Opinie

Splinter

De vrouw in de straat

Iedere vrouw heeft het wel al eens meegemaakt. Je loopt nietsvermoedend te winkelen, je bent op weg naar een feestje, je komt terug van een vriendin, en daar, iets verder van je af, loopt een wezen van het mannelijke geslacht. Waarschijnlijk heeft hij al een paar keer naar je gekeken, en je voelt die priemende ogen als twee hete kooltjes in je rug branden. Net op het moment dat je denkt veilig te zijn, stroomt er een degoutante golf woorden uit het zwarte gat in zijn hoofd dat aangeduid zou kunnen worden als mond.

Dingen als "Ik wil seks met u" en de klassieker "Mijn verwarming is kapot, wilt gij niet komen in de plaats?" is het enige wat je uit zijn aapachtige gebrul kan opmaken en verward, maar ook enigszins bang loop je snel door. Deze Splinter schrijf ik onder andere naar aanleiding van het filmpje dat zo populair is op YouTube, van een vrouw die 10 uur door New York loopt en de hele tijd wordt nageroepen en lastiggevallen. Onlangs deed radiozender MNM ook een kleinschalig onderzoek naar dat soort gedrag en kwam erachter dat vrouwen het in 99% van de gevallen niet leuk vinden. Er waren veel mannen die dan weer vonden dat sommige vrouwen "erom vragen" en dat andere "doen alsof ze het niet leuk vinden".

Laat één ding duidelijk zijn. Ik vind dat geen enkele vrouw "erom vraagt" om lastig gevallen te worden. Natuurlijk is het niet erg om "hallo schoonheid" of "je hebt een mooie jurk aan" te horen. Dat kan zelfs flatterend en leuk zijn. Als je verder met rust gelaten wordt. Maar vrouwen achtervolgen, ze zonder toestemming aanraken en seksuele dingen roepen op straat, verdient niemand. Net zoals niemand erom vraagt.

Volgens deze mannen leven we blijkbaar in een wereld waar een vrouw geen korte rokjes kan dragen zonder in haar achterste geknepen te worden. In diezelfde wereld is het ook onmogelijk om in iets anders dan een enkellange rok en een losse trui naar buiten te gaan. Ik vind dat belachelijk. In een wereld waar mensen respect zouden hebben voor elkaar, zouden vrouwen bij wijze van spreken naakt 's nachts door Central Park kunnen lopen, zonder dat er iets zou gebeuren. Ik snap dat we niet in zo'n utopie leven, maar daarom kunnen we vrouwen toch wel behandelen als iets meer dan een stuk vlees? Een compliment is niet lastigvallen, maar er is een grens.

Aan de mannen die vrouwen regelmatig lastigvallen op straat of op café zeg ik graag dit: het is niet leuk, niemand waardeert het en je komt enkel over als een engerd uit een steegje. En het ergste van alles is: de reden waarom je het nodig vond jouw lustobject lastig te vallen, is misschien omdat je seks met haar wil of haar beter wil leren kennen, en doordat je net je keelgat hebt opgezegt, is elke kans die je misschien nog had, gesmolten als sneeuw voor de zon. Met andere woorden, heren, hou uw driften voor u.

DAGMAR THIELEN

Een Splinter bevat een mening van een auteur. Ze bevat niet de mening van de redactie.

#vetoDebat Slechte studenten weigeren, een goed idee?

De KU Leuven wil eerstejaarsstudenten die geen CSE van 30% halen de toegang tot de opleiding te ontfemen. Hoewel er op de algemene vergadering van de Studentenraad unaniem voor het systeem werd gestemd, zijn niet alle presessen voorstanders. MIKA TUYAERTS

Martijn Stoop

Cédric Savelkoul
(preses Farmaceutica)

"Dertig procent is te hoog is naar onze normen. Wij willen dat eerstejaars een extra kans krijgen om zich te bewijzen in hun opleiding. Een vaste limiet van dertig procent lijkt ons daarom niet eerlijk."

"Ook toegangs- en oriëntatieproeven vinden wij niet nodig, omdat studenten recht moeten hebben op een vrije keuze. Ze moeten zelf kunnen merken of iets hen al dan niet ligt. Oriënteringsproeven en een CSE-grens van dertig procent zijn in onze ogen enkel zaken die een vrije studiekeuze in de weg staan."

Kristien Vandebecq (preses Historia)

"Voor ons is dit systeem een goede keuze, die wij ook gesteund hebben op de algemene vergadering. Wij hebben voor de opleiding geschiedenis eens bekeken wat er dan precies gehaald moet worden en het komt neer op het slagen voor drie echte geschiedenisvakken, zoals geschiedenis van de middeleeuwen of nieuwste tijd, waar je dan nog een eerste en een tweede zit voor hebt. Voor onze opleiding is dat volgens mij erg haalbaar omdat de meeste studenten die voor een opleiding geschiedenis kiezen, dergelijke vakken wel verwachten."

Het schrijven van papers is iets waar onze eerstejaarsstudenten zich normaliter aan mispakken, omdat ze daar voor hun opleiding weinig mee in aanraking komen. Als je drie geschiedenisvakken haalt, krijgen de studenten die zich aan papers mispakken nog steeds de kans om dat het jaar nadien opnieuw te proberen. Als je daarvoor al niet slaagt, heb je weinig in de opleiding te zoeken."

"Het eerste jaar is inderdaad een aanpassingsjaar, maar ik denk dat de grens van dertig procent eerlijk is. Studenten worden ook door het monitortaat begeleid. De afbakening houdt dus zeker genoeg rekening met eventuele aanpassingsproblemen."

Lezersreacties

Vincent Boulanger (via Facebook): Op zich hoeft het idee niet slecht te zijn, toch zijn er enkele aandachtspunten: ten eerste heroriënteren de meeste -30% CSE'ers uit eigen beweging. Ten tweede wordt het fundamentele probleem van oriëntering in het leerpluchtonderwijs hier niet mee aangepakt. Ten derde is het meten van uitzonderingen altijd arbitrair. Tot slot is er een spreekwoord dat adviseert eerst voor de eigen deur te vegen, en wat in dit verhaal dan ook helemaal ontbreekt zijn de inspanningen die opleidingen kunnen doen voor hun studenten.

Marieke Vos (@Marieke_Vos via twitter): Enkel als er ook een (niet-bindende)toelatingsproef is én ondersteuning voor studenten die het lastig hebben.

VRAAG VAN DEZE WEEK

IS STRAATSEKSISME EEN PROBLEEM IN LEUVEN?

Discussieer mee op [Facebook.com/vetoleuven](https://www.facebook.com/vetoleuven) en [Twitter.com/veto_be](https://twitter.com/veto_be)

Onderwijs

Rade(n)loos!

DE ONDERWIJSNETTEN

Word jij wel eens radeloos bij ons ingewikkelde onderwijslandschap? Tweewekelijks verklaren we enkele hippe onderwijsstructuren.

De scholing van Kerk en Staat

Het Vlaams secundair onderwijs is ingedeeld in drie onderwijsnetten. Het olijke trio GO, VGO en OGO oogt ondoorzichtig, maar moet net vrijheid en transparantie garanderen.

JAN BUTS

Hoewel het sinds het Schoolpact van 1958 in gebruik is, blijft het concept 'onderwijsnet' velen onbekend. Nochtans schuilt in deze constructie het antwoord op de aloude vraag 'waar komen de kinderen vandaan?' Wie secundaire studies heeft gevolgd, deed dat aan een bepaalde instelling. Wie verder denkt dan locatie en reputatie, vindt leiding in de bestuurlijke inbedding van elk pedagogisch instituut.

Het wereldwijze web

Het grootste netwerk in Vlaanderen is het VGO, of vrij gesubsidieerd onderwijs. Dat komt vooral omdat het VSKO, het Vlaams Secretariaat van het Katholiek Onderwijs, daar deel van uitmaakt. Willy Bombeek van het VSKO legt uit hoe zij functioneren. "In de eerste plaats verdedigen wij de belangen van schoolbesturen en schooldirecties, bijvoorbeeld in een overleg met de minister. Verder

"Wij zijn totaal niet neutraal"

WILLY BOMBEEK, VSKO

bieden wij hen ook rechtstreekse dienstverlening. Wij zitten ook in de VLOR, ofte Vlaamse Onderwijsraad" (zie *Veto 4106*).

Daarnaast kadert het VSKO in een ruimer levensbeschouwelijk project. "Wij zijn totaal niet neutraal omdat wij gewoonweg katholiek onderwijs zijn," verklaart Bombeek. Dat wil niet zeggen dat er sprake is van exclusie of verzuiling. "Wij hebben scholen die honderd procent moslim zijn. Ook hebben wij goede contacten met de andere onderwijsnetten, zoals het gemeenschapsonderwijs."

Dat gemeenschapsonderwijs, of GO, omvat ongeveer een vijfde van de Vlaamse middelbare scholen. "Ons marktaandeel is wel stijgende," zegt Sarina Simonon van het GO. Ook dat orgaan richt zich voornamelijk op advies en ondersteuning. "Wij mogen niets opleggen aan de scholen," zegt Simonon. "Wel is het zo dat wie voor het GO werkt zich moet houden aan ons pedagogisch project van neutraliteit en actief pluralisme. Wij geven daarbij als centraal orgaan richting aan onze scholengroepen."

De neutraliteit van het GO betekent niet dat religie geen plaats kent in hun onderwijsmodel. "Het grote verschil is dat wij alle levensbeschouwingen aanbieden, en daartoe ook verplicht zijn. Voor een Joodse leerling moeten we op zoek

naar een onderwijzer die diens kader ondersteunt," verduidelijkt Simonon.

Ook het OGO, of officieel gesubsidieerd onderwijs, moet openstaan voor alle achtergronden en overtuigingen. Het OGO overkoepelt het stedelijk en gemeentelijk en het provinciaal onderwijs. Momenteel is het het kleinste onderwijsnet.

"Wij zijn anders"

MARGARETA VAN RAEMDONCK (FEDERATIE STEINERSCHOLEN)

Kandidaat doctorandi van buiten de EU worden wel pas toegelaten wanneer zij over voldoende financiering beschikken."

Het statuut geeft extra moeilijkheden voor buitenlanders. Chaudri: "Je moet vijf jaar belastingen betalen vooraleer je een permanente verblijfsvergunning mag aanvragen. Ondanks dat ik hier al zeven jaar ben, tellen maar twee van die jaren officieel mee door mijn doctoraat. Al die jaren draag ik al bij tot de Vlaamse economie, maar dat wordt niet erkend."

Onderwijs

Volgens Sneyers zou het aanvullend academisch personeel (AAP), dat traditioneel een onderwijsopdracht combineert met een doctoraat, steeds meer worden uitgefaseerd door doctoraatsstudenten. "Een traditionele assistent wordt geacht 30

DE ONDERWIJSNETTEN

Netjes houden

Ten slotte zijn er ook nog educatieve initiatieven die niet meteen in een hokje te plaatsen zijn.

"Wij zijn anders," stelt Margareta Van Raemdonck van de Federatie Steinerscholen Vlaanderen. "Binnen het VGO hebben wij een aparte status als kleine onderwijsverstrekker."

Van Raemdonck vindt dat het kluwen van onderwijsnetwerken een positief gegeven is. "Diversiteit en vrijheid van onderwijs, een grondwettelijk gegeven, zijn van het grootste belang." Bombeek bevestigt dat. "De vrijheid van onderwijs primeert, en een veelheid aan onderwijsnetwerken betekent keuzevrijheid. Dat is fundamenteel." Het VGO lijkt dus

uniform tevreden over de tegenwoordige structuren.

Vanuit het GO gaat echter een andere stem op. In Knack van 23 oktober 2013 zei Raymonda Verdyck, hoofd van het gemeenschapsonderwijs, dat ze droomt van een onderwijs zonder netten. Een teveel aan structuren zou de kansen van het kind kunnen inperken. "Nu, zolang ze bestaan zijn wij een grote voorstander van een zo nauw mogelijke samenwerking tussen alle onderwijsverstrekkers," weet Simonon.

Het Schoolpact, dat aan de basis lag van de huidige structuren, heeft alvast een einde gemaakt aan de schoolstrijd. De strijd om klaarheid, daarentegen, woedt nog elke dag verder, en vraagt om uw permanent engagement.

Vervolg voorpagina

Buitenland

Daarnaast zou de KU Leuven gedogen dat buitenlandse studenten op een zeer lage beurs hier komen studeren. Sneyers: "Het International Office en de Dienst Onderzoekcoördinatie doen hun best om de kwaliteit van de beurscontracten te verbeteren.

Buitenlandse doctoraatsstudenten moeten soms overleven op een beurs van 640 euro per maand

Maar als er een promotor is, en er is een kandidaat die zegt dat hij zichzelf kan financieren, dan gaat de KU Leuven die niet weigeren." Chaudri vertelt een gelijkaardig verhaal. "Er wordt hier inderdaad

gecheckt of je jezelf kan financieren, maar daarbij wordt een limiet gehanteerd van 640 euro per maand. Als je dus niet in een gesubsidieerde residentie kan verblijven, is het bijna onmogelijk daarmee te overleven." Sneyers beaamt: "Bij de Vlaamse en Europese beurzen zijn de ergste excessen er uit, maar internationaal is dat zeer moeilijk." Schoofs

kan enkel bevestigen dat de KU Leuven inkomende studenten wel degelijk controleert. "Ik heb zelf geen zicht op welke bedragen de doctorandi uitbetaald krijgen vanuit hun land van herkomst.

procent van z'n tijd in onderwijs te steken, terwijl doctorandi maximum tien procent van hun tijd aan niet-onderzoek, dus onderwijs en administratie, mogen besteden. Door echter het AAP te vervangen door beursstudenten, moet de KU Leuven regelmatig vragen meer dan de toegelaten tijd te besteden aan onderwijsactiviteiten, wat natuurlijk leidt tot allerlei wrijvingen." Ook Chaudri bevestigt de trend. "Er is een trend waarbij onderwijs, zoals in de VS, een steeds belangrijkere plaats gaan innemen. Dat is natuurlijk niet echt bevorderend voor je research."

Volgens Schoofs past de KU Leuven strikt de regels van het Fonds voor Wetenschappelijk Onderzoek (FWO) toe. "Een doctoraatsstudent wordt beperkt tot maximum vier contacturen per week op het vlak van onderwijs. We trekken de reglementen van het FWO daarrond door."

Jon Sneyers heeft een eenvoudige oplossing: "Een voor de hand liggende manier om het probleem op te lossen is er reguliere arbeidscontracten van te maken. Dit is echter vooral een kwestie van politieke wil en die is in de huidige regering niet aanwezig." Torfs heeft een meer genuanceerde visie: "Het bursaalstatuut en het succes ervan is een evolutie die al jaren geleden ingezet is geweest. Op veel plaatsen zijn er nog nauwelijks assistenten van de oude stijl. Dat is op zich niet verkeerd, omdat competitief verworven beurzen meer zeggen over hoe het wetenschappelijk onderzoek er gaat uitzien. Als het echter zo is dat het statuut van die mensen op een aantal terreinen onbevredigend is, dan moeten wij zien als universiteit wat we kunnen doen om de situatie te verbeteren. We gaan graag in discussie."

Onderwijs

HERINDELING ACADEMIEJAAR DUIKT OPNIEUW OP

“Niemand ter wereld organiseert herexamens in de zomer”

Het dossier rondom de herindeling van het academiejaar duikt weer op. Binnen de universiteit wordt er gekeken of er voldoende draagvlak voor is.

PAUL-EMMANUEL DEMEYERE

Wat houdt de herindeling van het academiejaar precies in? Bij een herindeling van het academiejaar zou het huidige systeem, waarbij de derde examenperiode in de zomervakantie plaatsvindt, op de schop gaan. In plaats daarvan zou er een systeem komen van twee volwaardige semesters waarbij de herexamens sneller op de eigenlijke examens zullen volgen. Het eerste semester zou dan beginnen op één september en de examens zouden voor de kerstvakantie vallen. Na de kerstvakantie volgt dan nog vier weken “remediëringstijd”. Daarin worden de herexamens georganiseerd en geslaagde studenten kunnen in deze vier weken extra *honour*

zomer nog eens en herkansing wordt georganiseerd. Een herindeling is zeker van belang voor onze internationale benchmarking en uitwisselingsprogramma's.

En twijfelaars

Er zijn echter ook een aantal kritische kanttekeningen te plaatsen bij het model dat nu de voorkeur heeft. Aan de faculteit Letteren heerst er wel enige twijfel. Luk Draye, decaan: “Wij zijn niet per se tegen een herindeling en we zijn bereid om hierover een discussie aan te gaan.” Toch stelt Draye dat hij wel enige twijfels heeft over het huidige voorstel. “Vooral rond de timing van de herexamens na de kerstvakantie hebben wij nog vragen.” Hij merkt ook op dat er binnen de faculteit

.....
“Er is op dit moment geen draagvlak voor een herindeling binnen het universiteitsbestuur”

DIDIER POLLEFEYT (VICERECTOR ONDERWIJSBELEID)

gelen moeten komen. Maar vanaf de tweede fase weten studenten onderhand wel al hoe ze moeten studeren.” Pollefeyt haalt het argument aan dat een korte remediëringstijd er voor zorgt dat een herexamen echt wordt beschouwd als een echte herkansing. “Het voordeel van een herexamen kort na de examenperiode is dat met een beetje bijstuderen tekorten makkelijker opgehaald kunnen worden.” Ook Lievens deelt dit argument “Als een student net niet genoeg punten heeft gehaald, volgt de herkansing vrij snel, je kan dus verder bouwen op de kennis die je al verworven hebt.” Hij haalt ook het argument van een snellere remediëring aan. “Vandaag bestaat de remediëring vooral uit een hele zomer blokken, terwijl er weinig tot geen begeleiding mogelijk is, want alle proffen en hun assistenten zijn dan met vakantie. Je doet dus niks met remediëring tenzij heel veel tijd geven. In een systeem waar je minder tijd hebt tussen de examens en de herkansing moet je korter op de bal spelen.”

De studenten wijzen er ook op dat een herindeling ook moet worden gekoppeld aan een vernieuwing in de manier waarop er onderwijs wordt gegeven. Pollefeyt kan zich helemaal vinden in deze eis. “Het is onvermijdelijk dat er zal moeten worden gekeken naar de manier waarop les wordt gegeven en hoe studenten worden geëvalueerd. Taken zullen bijvoorbeeld beter op elkaar afgestemd moeten worden.” Toch is het volgens hem een beetje een kip-en-het-ei discussie. “Wordt eerst het

academiejaar hervormd of zal het omgekeerd gebeuren en hervormen we eerst het onderwijs en kijken dan pas naar de herindeling.”

Ook is er de vraag of er extracurriculaire activiteiten niet zullen leiden onder een drukker semester met meer permanente evaluatie. Pollefeyt beargumenteert dat dit niet noodzakelijk het geval hoeft te zijn. “De studiedruk stijgt niet. Het aantal uur dat er gepresteerd moet worden blijft gelijk maar het zal anders gespreid zijn doorheen het academiejaar. Er komen in het nieuwe systeem grote blokken vrij om extracurriculaire activiteiten te doen.”

Draagvlak

Toch erkent Pollefeyt dat er momenteel binnen de universiteit een onvoldoende groot draagvlak is voor een herindeling. De huidige regeling blijft dus zeker nog een lange tijd van kracht. “We hebben binnen het universiteitsbestuur een open debatcultuur maar ik denk dat op dit moment er geen draagvlak is voor een herindeling van het academiejaar. Dat is ook niet de eerste prioriteit. Wat we nu doen is dus vooral kijken hoe de universiteit staat tegenover een herindeling in opdracht van de VLIR. De resultaten van de bevraging zullen we voorleggen aan het Gemeenschappelijk Bureau (*het dagelijks bestuur van de universiteit, red.*). Dan zal er waarschijnlijk verder over gediscussieerd worden. Het bestuur overweegt dus niet direct een herinrichting van het academiejaar.”

.....
“Vandaag bestaat de remediëring vooral uit een hele zomer blokken terwijl er weinig tot geen begeleiding mogelijk is

PETER LIEVENS (DECAAN FACULTEIT WETENSCHAPPEN)

programmes of summer courses volgen.

Didier Pollefeyt, vicerector Onderwijsbeleid van de KU Leuven, legt uit. “De discussie die nu gevoerd wordt, gaat specifiek over een nota die een werkgroep van de VLIR (*het overlegorgaan van de Vlaamse universiteiten, red.*) heeft opgesteld. Aan alle Vlaamse universiteiten wordt gevraagd om daarover een advies te formuleren voor januari volgend jaar. De aanzet tot deze discussie komt dus niet vanuit de universiteit, maar is extern vanuit de VLIR.” Het is dus niet zo dat er al een concreet voorstel op tafel ligt. Wel wordt er binnen de universiteit gepolst wie er al dan niet open staat voor een discussie omtrent een herindeling en of er een voldoende groot draagvlak hiervoor is.

Voorstanders...

Peter Lievens, decaan van de faculteit Wetenschappen, is alvast een groot voorstander van een herindeling. “De onderwijsactiviteiten en de evaluatie, inclusief de herkansing volgen direct op elkaar. Dat levert een groot pedagogisch voordeel op.” Volgens Lievens wordt met een volwaardig systeem van semesters ook examenspreiding ontmoedigd. “Vandaag de dag kunnen studenten winst maken als je examens in tweede zit aflegde. Na een mislukte januarizitting hebben veel studenten immers het gevoel dat alles nog recht gezet kan worden in september.” Bij een herindeling kan er volgens hem bij grote tekorten sneller worden ingegrepen. “Het moedigt studenten die in tijdsnood raken aan om toch dat eerste examenmoment te grijpen. Ook wordt uitstelgedrag sterk ontmoedigd en daar heeft iedereen baat bij.”

Daarnaast zou het volgens Lievens de universiteit ook op internationaal vlak een voordeel opleveren “Bijna niemand in de wereld heeft dit soort van systeem waarbij er in de

Letteren geen groot draagvlak is voor een herindeling. Zo vrezen de studenten dat de voorziene remediëringstijd van vier weken te kort zal zijn. Volgens Pollefeyt speelt dat argument vooral een rol in de eerste fase van de bachelor. “Eerstejaarsstudenten moeten nog hun weg zoeken en hebben nog niet de beste studiemethode gevonden. Voor de eerste fase zouden er dus afzonderlijke maatre-

Case study: het academiejaar 2017-2018

De nota van de VLIR stelt een basisschema (*zie grafiek*) voor dat een gemeenschappelijk sjabloon is. De instellingen kunnen het naar eigen behoefte verder invullen.

In zeer voorzichtige bewoordingen doet de nota een voorstel over een mogelijke invulling van een semester (*zie grafiek*). Het academiejaar 2017-2018 wordt als voorbeeld gekozen. Het zou

starten op 4 september. De lessen en een eventuele blokperiode zouden duren tot 1 december. Op 4 december starten de examens. Ze duren drie weken. Op 25 december start een kerstvakantie van twee weken. Van 8 december tot 2 januari hebben gebuiste studenten de kans om zich bij te werken. In dezelfde periode vinden ook de herexamens plaats. Van 5 tot 9 februari is er een lesvrije week. Het

rapport zegt dat dit principe ook in het tweede semester kan worden toegepast, maar het toont geen concrete uitwerking.

De nota toont ook alternatieven (*zie grafiek*). Een ervan voorziet een pauze in het midden van elk semester. Dan kunnen tussentijdse examens worden georganiseerd. Op die manier zou er meer interactie zijn tussen docenten en studenten. Ook zal er sneller feedback gegeven kunnen worden. (jc)

GEMEENSCHAPPELIJK BASISSCHEMA (VOORSTEL VOOR ALLE INSTELLINGEN)

4 sept: les, evaluatie of vakantie (instelling kiest)	25 dec: vakantie	2 jan: les, evaluatie of vakantie (instelling kiest)	5 feb: vakantie	12 feb: les, evaluatie of vakantie (instelling kiest)	23 jul: vakantie
---	------------------	--	-----------------	---	------------------

MOGELIJKE TRADITIONELE INVULLING DOOR INSTELLING (EERSTE SEMESTER)

4 sept: les, evaluatie of vakantie (instelling kiest)	4 dec: examen	25 dec: vakantie	8 jan: remediëring, herexamen/profilering	5 feb: vakantie
---	---------------	------------------	---	-----------------

MOGELIJKE KWARTIELINVULLING DOOR INSTELLING (EERSTE SEMESTER)

4 sept: les, evaluatie of vakantie (instelling kiest)	23 okt: examen	30 okt: vakantie	6 nov: les, evaluatie of vakantie (instelling kiest)	25 dec: vakantie	8 jan: examen	22 jan: herexamen/profilering	5 feb: vakantie
---	----------------	------------------	--	------------------	---------------	-------------------------------	-----------------

Onderwijs

ROBOTS NEMEN GENEESKUNDE OVER

De robot van twee miljoen

We kennen het cliché allemaal uit science-fictionfilms. Machines en robots fixen in een-twee-drie alle gezondheidsproblemen. Maar hoe staan ze er vandaag de dag echt voor?

KORNEEL DE SCHAMP

Het Universitair Ziekenhuis (UZ) Gasthuisberg en de KU Leuven staan bekend als voorlopers op het vlak van medische technologie. Bij het Leuven Medical Technology Centre (LMTC) focussen ze sterk op nieuwe technologie. Siegfried Jaecques, coördinator van het LMTC, legt uit. "Wij zijn een samenwerkingsverband over de faculteiten heen. Dat verband bestaat voornamelijk uit artsen en ingenieurs, maar ook andere faculteiten worden erbij betrokken. Eén van onze vijf focusdomeinen is inderdaad robotica en automatisatie."

"Robotica is een breed begrip," gaat Jaecques verder. "Dat gaat van de gigantische Da Vinci operatierobots, tot slimme instrumentatie en *augmented reality* (AR, *het naadloos combineren van computergegevens met reële situaties, red.*)" Dr. Ben Van Cleynenbrueghel, adjunct-kliniekhoofd Urologie aan het UZ, gebruikt die Da Vinci robot zelf regelmatig. "De robot wordt voornamelijk gebruikt bij urologie voor prostaatkanker, bij gynaecologie voor baarmoederhalskanker, en bij tumoren die achteraan de tong zitten en moeilijk bereikbaar zijn."

eghel, adjunct-kliniekhoofd Urologie aan het UZ, gebruikt die Da Vinci robot zelf regelmatig. "De robot wordt voornamelijk gebruikt bij urologie voor prostaatkanker, bij gynaecologie voor baarmoederhalskanker, en bij tumoren die achteraan de tong zitten en moeilijk bereikbaar zijn."

Kostprijs

Voordelen heeft die manier van opereren sowieso. "In het algemeen geven kijkoperaties sowieso een kleiner litteken, minder pijn en een korter ziekenhuisverblijf. Bij een klassieke kijkoperatie zie je alles enkel in 2D op een tv-scherm. Met zo'n robot heeft de chirurg echter dieptezicht. Daardoor vermijd je accidentele beschadiging van organen. Bovendien ligt de beweeglijkheid van de instrumenten veel hoger."

Van Cleynenbrueghel ziet één groot probleem: de kostprijs. "De Amerikaanse firma die de robot heeft ontwikkeld, heeft het monopolie. Het systeem kost dan ook 1,8 miljoen euro, plus een onderhoudscontract van 180.000 euro. De vraag blijft dan ook of de voordelen de kostprijs rechtvaardigen. Daar zijn een aantal studies voor lopende."

kaanse firma die de robot heeft ontwikkeld, heeft het monopolie. Het systeem kost dan ook 1,8 miljoen euro, plus een onderhoudscontract van 180.000 euro. De vraag blijft dan ook of de voordelen de kostprijs rechtvaardigen. Daar zijn een aantal studies voor lopende."

Spin-off

Daarom kijkt LMTC ook naar andere aspecten van robotica, zoals AR en slimme instrumenten. Jaecques: "AR gaat onder andere over het combineren van meerdere beeldbronnen in de operatiezaal. Er zijn applicaties die allerlei datastromen integreren en gebruiksvriendelijk presenteren aan de chirurg. Het gaat tegenwoordig veel verder dan de chirurg die voor de operatie vlug even naar de foto op de lichtbak keek en dan begon te snijden."

Slimme instrumenten zijn dan weer hightech op het kleinste niveau. "Dat gaat vooral over het integreren van sensoren op instrumenten voor vooral kijkoperaties. De visuele feedback, dus wat de chirurg ziet op het scherm, is niet genoeg. Het is vooral de tactiele feedback - het gevoel - die ontbreekt. Dat proberen we terug te brengen door druksensoren aan te brengen, en dan een terugkoppeling te geven over hoe hard de chirurg op een bloedvat knijpt, of over hoe hard hij trekt aan een spier," weet Jaecques.

Het LMTC faciliteert niet alleen het gebruik van zo'n technologie, ze ontwikkelt die ook zelf. "De bedoeling is om zelf zaken te ontwerpen en daarvoor dan soms een spin-off bedrijf op te richten. Een duidelijk voorbeeld is *Materialise Dental*. Zij gaan op

basis van CT-scans van de kaak een operatieplanning maken voor dentale implantaten. Dan gaan ze ook de boormallen ontwerpen en produceren via 3D-printing, want die moeten specifiek gemaakt worden voor zo'n operaties."

al wordt dat nog niet meteen zoals de sciencefictionfilms. Robots die autonoom opereren lijkt wat te hoog gegrepen. Van Cleynenbrueghel. "Er is onderzoek naar robots die eenvoudige taken autonoom kunnen doen, maar dat is vrij complex omdat het om weefsels gaat. Het gaat niet om gewoon twee stukken plaat aan elkaar lassen: een weefsel beweegt en leeft. Als je dat te ruw manipuleert gaat het stuk. Het automatiseren van een CT- of MRI-scan staat wel veel verder." Ook Jaecques houdt zich ver van utopische scenario's: "Robots die autonoom opereren zie ik niet meteen verschijnen. Ook juridisch is dat erg lastig. Wij werken vanuit het paradigma van *shared autonomy*. Robot en chirurg opereren samen, maar de chirurg houdt de eindverantwoordelijkheid. Taferelen zoals in *Alien*, waarin een mens in een capsule kruipt en een robot hem opereert, blijven voor de voorziebare toekomst sciencefiction."

"De firma die de robot ontwikkelde, heeft een monopolie"

DR. BEN VAN CLEYNENBUREGHEL

Beide artsen verwachten meer en meer robotica in de toekomst,

TOWARDS A PHD
PhD Information-Session
for graduating Master students

Wednesday 3 December 2014, 19h00, Aud. Max Weber, Parkstraat 51

Information and registration:
<http://set.kuleuven.be/phd/infoavond.htm>

Organized by
Leuven Arenberg Doctoral School Science, Engineering & Technology
Leuven International Doctoral School Biomedical Sciences

Lego League maakt kleine robotbouwers

Niet alleen op de faculteit Geneeskunde zijn ze bezig met een robots. Afgelopen week organiseerde het University College Leuven-Limburg (UCLL) de First Lego League

Het concept is eenvoudig: jongeren van 9 tot 14 jaar moeten een gekend parcours afleggen met een robot die ze zelf programmeerden. Maar er is meer, vertelt coördinator Wim Bertels van het UCLL. "De wedstrijd is een combinatie van drie onderdelen. Naast de robotwedstrijd, moet er ook een presentatie worden gegeven over een actueel thema en wordt de samenwerking tussen de kinderen heel hard benadrukt. De wedstrijd zelf is ondergeschikt aan het plezier van de kinderen

en het opwekken van interesse in wetenschap en techniek." Tijdens de voorbije wedstrijd was het thema de toekomst van het onderwijs. De winnaars stoten door naar de Benelux-finale, om uiteindelijk te eindigen op de wereldfinale in de VS.

Bertels begon jaren geleden aan de wedstrijd. "In 2006 heeft David, een Erasmusstudent van mij, het concept meegebracht uit Noorwegen. Hij heeft me overtuigd om mee te doen. Het is niet per se om onze opleidingen *in the picture* te zetten, maar eerder om te tonen dat je echt wel leuke dingen kan doen met wetenschap en techniek. We hebben immers veel wetenschappers nodig." (kds)

Internationaal

STUDENTENSTAKINGEN IN ZUID-AFRIKA

“Je weet wat ze aan onze universiteit met sell-outs doen”

In Zuid-Afrika tonen terugkerende studentenstakingen en protesten dat ook een kwart eeuw na de Apartheid de wisselwerking tussen politieke en persoonlijke verhoudingen zich nog vlijmscherp laat voelen. Als het niet tussen zwart en blank is, dan wel tussen arm en rijk.

LUCAS DE JONG EN
LISANNE VAN DER MEIJDE

“In de tijd van onze voorvaders was de Apartheid reëel, vandaag is die geschiedenis. Maar het historisch krediet is te groot. Nu is omgekeerde discriminatie de absolute realiteit en wij lijden eronder,” zegt de Zuid-Afrikaanse student Suné Potgieter. Ze vertelt gefrustreerd over de studentenstakingen en protesten die aan verschillende universiteiten in haar land een terugkerend fenomeen zijn. De blanke studente studeert logopedie aan de North-West University (NWU) in de buurt van Johannesburg en is op uitwisseling aan de KU Leuven. Een blanke vriendin studeert aan de medische Medunsa campus van de University of Limpopo (UL) die net als de NWU in het noorden van het land ligt. Die campus is één van de plaatsen waar serieuze stakingen plaatsvonden. “De stakers renden in het rond, schreeuwden, dansten, joegen professoren naar buiten, gooiden stenen tegen auto’s en brandden van alles uit: banden, auto’s, klaslokalen, huizen... Dat is een half jaar zo door gegaan. Het was een chaos.”

Zwart protest

Het valt op dat de protesten vooral plaatsvinden op universiteiten met een meerderheid aan zwarte studenten. Al vanaf 2009 slopen de protesten aan. Bijvoorbeeld aan de University of Fort Hare, de universiteit waaraan Nelson Mandela ooit studeerde. Dit jaar vonden ze ook aan de UL plaats.

“Ook niet-stakende studenten, of die nu blank, zwart, gekleurd (van gemengd zwart-witte afkomst, red.), Indisch of Chinees waren, werden juist omdat ze niet meestaakten het slachtoffer. Zo lieten ze het mijn vriendin, die een overheidssubsidie geniet, niet toe te studeren. Ze was bang dat ze haar diploma niet zou kunnen krijgen. Nu de stakingen zijn afgelopen kan ze gelukkig weer lessen volgen en het laatste half jaar van haar opleiding afmaken.”

Maar het gaat verder dan dat. “In een Facebookgroep stond iets geschreven als: “We zullen het leven een hel maken voor blanke studenten die denken dat ze beter zijn dan wij en die niet willen staken. Wij zijn de meerderheid. Wij kunnen het laten gebeuren.” Aan de NWU werden pamfletten

uitgedeeld die “Dood de boeren!” (een verwijzing naar blanken, red.) optekenden. En daar kunnen ze blijkbaar mee weggomen, omdat niemand er op antwoordt. In de plaats van loutere frustraties creëert omgekeerde discriminatie in dat geval angst.”

Gebroken communicatie

Bij student, universiteit, noch media is het eenvoudig precieze antwoorden te vinden op de verschillende gedragingen. “Als je in het dagelijks leven je mond ergens over opentrekt, krijg je het verwijt naar je hoofd dat je iets tegen die studenten hebt omdat ze zwart zijn. Van de Facebookposts hebben we screenshots genomen die we naar een lokale documentairereshow opstuurden. Maar ook dat leidde niet tot een discussie. Ik hoop dat de stakers wel met jullie willen praten.”

Ook ons verzoek op de MEDUNSA Facebookgroep om met staker of studentenvertegenwoordiger te kunnen praten, strandt. Een lid meldt ons dat sociale media gevaarlijk zijn, omdat je op je woorden gepakt kunt worden. “Als je met ons wil praten, kom dan tot hier. Dan kan dat face-to-face.” Op een responsiever reactie van een ander lid, volgens profielfoto een zwarte vrouw, wordt gerepliceerd dat ze moet oppassen: “Je weet wat ze aan onze universiteit met sell-outs doen”. “Als ik wil reageren ben ik een sell-out? Baseer je bewering op feiten,” repliceert ze. Elders klinkt het meewarig dat een lid “al had voorspeld dat de buitenlandse media zou komen op het moment dat ze studeren, om dan te melden dat ze liever protesteren.” Onze post is inmiddels verwijderd.

Ook het vinden van reacties in de politiek kent geen onverdeeld succes. Zizi Kodwa, woordvoerder van de regeringspartij African National Congress (ANC): “Ik ben mij niet bewust van protesten aan universiteiten. Ik heb geen contactgegevens van mensen van mijn partij en kan je niet helpen. Wij zijn niet betrokken bij protesten. Ik weet niet waar je het over hebt.”

Overheidssubsidies

Professor Belinda Bozzoli, parlementslid en schaduwminister van onderwijs voor de grootste oppositiepartij Democratic Al-

liance (DA), kan ons wel verder helpen. “Er is het meeste armoede onder de zwarte bevolking. Vooral zij protesteren dus. Ook de allerarmsten worden met een belofte van overheidssubsidies uit het NS-FAS (National Student Financial Aid Scheme, red.) toegelaten tot de universiteit. Dat de staat ambitieuze doelstellingen oplegt toont dat ze op het goede pad zijn, maar

”Bovendien moet je op al je vakken slagen om je subsidie te behouden. Goede studenten die voor één vak falen worden boos omdat hun subsidie wordt ingetrokken.”

Omgekeerde discriminatie

Bozzoli erkent dat er bij de toewijzing van beurzen sprake is van omgekeerde discriminatie. “Er zijn weinig blanke studenten die subsidies krijgen omdat ze minder arm zijn. Maar in sommige universiteiten, vooral bij geneeskunderichtingen, is er sprake van omgekeerde discriminatie. Om diversiteit aan te moedigen, kiest een universiteit eerder een zwarte dan een blanke student. Een blanke met heel goede punten wordt dan niet toegelaten, een zwarte met iets minder goede punten wel. Omdat arme zwarte studenten geen toegang hebben tot secundair onderwijs van hetzelfde niveau als de blanke studenten, is het een grote prestatie als hij of zij bijna even hoge punten haalt als die blanke die alle voordelen daarvan wel genoten heeft,” vertelt Bozzoli. De redenering sijpelt soms ook op hogere posities in de arbeidsmarkt door.

De perceptie van die redenering heeft te maken met de geschiedenis. “Vooral onder blanke ouders leeft het idee dat hun kinderen dan gediscrimineerd worden, omdat zij zelf uit een tijd komen waarin iedereen die redelijk goede punten had kon gaan studeren. Nu zijn er zoveel inschrijvingen dat er niet genoeg plaats is voor iedereen. Als studenten denken dat ze niet toegelaten worden omwille van hun ras, is dat niet het geval. Ik wil discriminatie op basis van

huidskleur zeker niet goedpraten, maar het is geen makkelijke kwestie voor universiteiten die ook zwarte studenten wensen toe te laten. Het is een complex probleem,” legt Bozzoli uit.

“Toch kan de discussie over het probleem gevoerd worden op een constructieve manier, zonder over ras te praten. De University of Cape Town heeft bijvoorbeeld besloten dat ze ras niet langer als een criterium voor toelating zal gebruiken, maar wel kansarmoede. Een veel beter criterium, want hierdoor wordt het echte probleem behandeld, namelijk armoede.”

Gelijmde politiek?

“Hoewel we natuurlijk in een recessie zitten, is het probleem daarachter corruptie. Er worden miljarden aan verspild. De staat moet stoppen geld van het volk te stelen en investeren in onderwijs, in toekomst. Ook belangrijk omdat Zuid-Afrika van mijnbouw en manufacturing naar een high skill economy evolueert,” besluit Bozzoli.

Suné bevestigt dat beeld en heeft vertrouwen in die toekomst. “Er zijn nu kansen voor goed onderwijs voor iedereen in Zuid-Afrika. Het zal de studenten ertoe aanzetten voor zichzelf na te denken en corrupte leiders weg te stemmen. Dan zal het losgeslagen paard dat in de Apartheid opgesloten was tot rust komen. Politiek leiderschap van onze generatie zal niet meer gedragen worden door historische vooroordelen. De meerderheid mag dan zwart, blank, Indiaas of Chinees zijn, zolang die de job maar kan uitoefenen.”

“Op Facebook stond geschreven dat ze het leven een hel zullen maken voor blanke studenten die niet willen staken”

SUNÉ POTGIETER
(ZUID-AFRIKAANSE STUDENT)

als je niet genoeg geld vrijmaakt om die waar te maken, loopt het fout. Nuances daargelaten komt de reden voor protest telkens neer op het feit dat er gebrek aan of onbetrouwbaarheid over subsidies is. Studenten ontdekken dat hun geld opraakt of dat ze het niet op tijd krijgen.”

Zuid-Afrikaans president Jacob Zuma kondigt de dood van zijn voorganger Nelson Mandela aan

Internationaal

It's (not) okay to be gay in Europe

“We mogen geen eiland in een zee van intolerantie zijn,” liet Leuvens schepen van Diversiteit Denise Vandervoort vorige week in deze krant optekenen. Een vierde van de Europese holebi's werd de voorbije vijf jaar aangevallen of bedreigd. Is het elders in Europa wel even aangenaam vertoeven voor holebi's? **Sam Rijnders**

Paradox van België

Voor holebi's blijft ons land een gidsland. Na het Verenigde Koninkrijk is België tweede in Europa volgens ILGA, de International Lesbian, Gay, Bisexual, Trans and Intersex Association. Elders in Europa werd een vierde van de Europese holebi's de voorbije vijf jaar aangevallen of bedreigd.

Vreemd, meent Bart Eeckhout van de Universiteit Antwerpen en bestuurslid van holebikoepel Cavaria. “In de Verenigde Staten heb je een veel sterker ontwikkelde holebibeweging en België is traditioneel een katholiek en conservatief land. Toch deden wij haasje over begin jaren 2000.” Eeckhout noemt het de paradox van België.

Oorzaken? De paars-groene regering Verhofstadt I kwam toen aan de macht, wat een einde maakte aan de christendemocratische dominantie. “Tussen politiek en middenveld is hier ook veel meer rechtstreeks contact,” zegt Eeckhout. “Ook had je door de verzuiling een antiklerikale traditie die zich plots kon doorzetten.”

Vaticaan blokkeert Italië

Italië is een uitzondering in West Europa. “Het Vaticaan blijft er een gigantische machtsbasis hebben en blokkeert al jaar en dag alles,” weet Eeckhout. Daarom kan in Italië niet wat in Spanje, een land met een even sterke katholieke traditie, wel kan.

Het imago van Italië als macholand speelt ook mee. “Denk maar aan Berlusconi en zijn karikaturale en oppervlakkige omgang met gender,” zegt Eeckhout. “Hetzelfde zie je in de Italiaanse media.”

Tot slot speelt het politieke landschap zijn rol. In Spanje kon de socialistische premier José Luis Rodríguez Zapatero het homohuwelijk erdoor duwen. “Het kiesstelsel laat daar regeringen toe met een groot dominant blok, waardoor de slinger makkelijk in de andere richting kan,” legt Eeckhout uit. “In Italië moet je altijd compromissen sluiten met eindelijk veel partijtjes, waaronder altijd conservatieven.”

Kentering in Polen

Ook Polen is traditioneel een erg katholiek land. “Toch zie je daar een sterke kentering in de grote steden, al vertaalt die zich niet altijd in wetgeving,” meent Eeckhout. “Mensen onder de veertig in de steden zijn helemaal mee.” In het Poolse parlement zetelen zelfs holebi's en transgenders.

Volgens Oost-Europadeskundige Lien Verpoest is de toestand in Polen drastisch veranderd door het toetreden tot de Europese Unie. “In 2005 werd de Gay Pride nog verboden in Warschau. Nu komen bepaalde partijen expliciet op voor holebirechten, al is dat niet altijd maatschappelijk gedragen.”

“In 2012 werden gay prides voor honderd jaar in Moskou verboden”

LIEN VERPOEST
(OOST-EUROPADESKUNDIGE)

Rusland verbiedt “homopropaganda”

Dat president Vladimir Poetin geen homomaatje is, is een understatement. Nog geen jaar geleden keurde het parlement een wet tegen “holebi-propaganda” goed. “De wet verbiedt informatie geven aan minderjarigen die zogezegd niet-traditioneel seksueel gedrag of relaties creëert, promoot, sociaal aanvaardbaar maakt of de interesse erin verhoogt,” legt Verpoest uit. Een individu riskeert een boete tot 50.000 roebel, een organisatie dreigt een miljoen roebel op te moeten hoesten.

Dat leverde Poetin een storm van kritiek in de aanloop naar de winterspelen in Sotsji. “Hij zei toen dat homoseksuelen welkom zijn, zo lang ze van de Russische kinderen afblijven. Die vereenzelving van homoseksualiteit en pedofilie

is typisch,” zegt Verpoest. “Daar gaat de wet ook van uit.”

Rusland had daarvoor al niet bepaald een goede trackrecord. “In 2012 werden gay prides in Moskou voor honderd jaar verboden. Toch wel erg draconisch,” lacht Verpoest.

Volgens Verpoest zet Poetin zich op die manier af van de Europese Unie. “Het Westen zou niet-traditioneel en decadent zijn. Die retoriek is het laatste jaar sterk aangezwengeld.” Dat discours doet denken aan het beeld van holebiseksualiteit onder het communisme. “Het was typisch voor de vijand en het decadente Westen,” herinnert Eeckhout zich. “Holebi's werden onder het communisme doodgezwegen.” Nu nog beweert de burgemeester van Sotsji dat er in zijn stad geen enkele holebi woont.

Geforceerde gay-pride in Servië

Servië onderhoudt goede banden met Rusland. “Vooral het laatste jaar is Rusland zich weer gaan mengen in die regio,” weet politicoloog Heleen Touquet.

Dit jaar kon de hoofdstad Belgrado haar eerste gay pride verwelkomen. “Daar drongen de Europese Unie en de Verenigde Staten sterk op aan,” zegt Touquet. Al is de vraag of die nadruk op symbolische maatregelen wel werkt. “De gay pride is goed verlopen, maar een week later was er in dezelfde stad een grote militaire parade ter ere van Poetin. Een beetje vreemd.”

Servië wil lid worden van de Europese Unie. “Ze moeten dan de bestaande wetgeving overnemen, maar holebirechten staan daarin niet centraal” Holebi's zijn in het land nog niet aanvaard. “Een gay pride kan dan juist weerstand opwekken,” vindt Touquet.

Wetgeving volstaat trouwens niet. “Er is een discrepantie tussen gelijke rechten hebben en echte aanvaarding. Mensen zijn bijvoorbeeld bang om beroep te doen op een wet tegen homofobie na geweld, omdat ze zich niet willen outen,” besluit Touquet.

Europese studenten over thuis

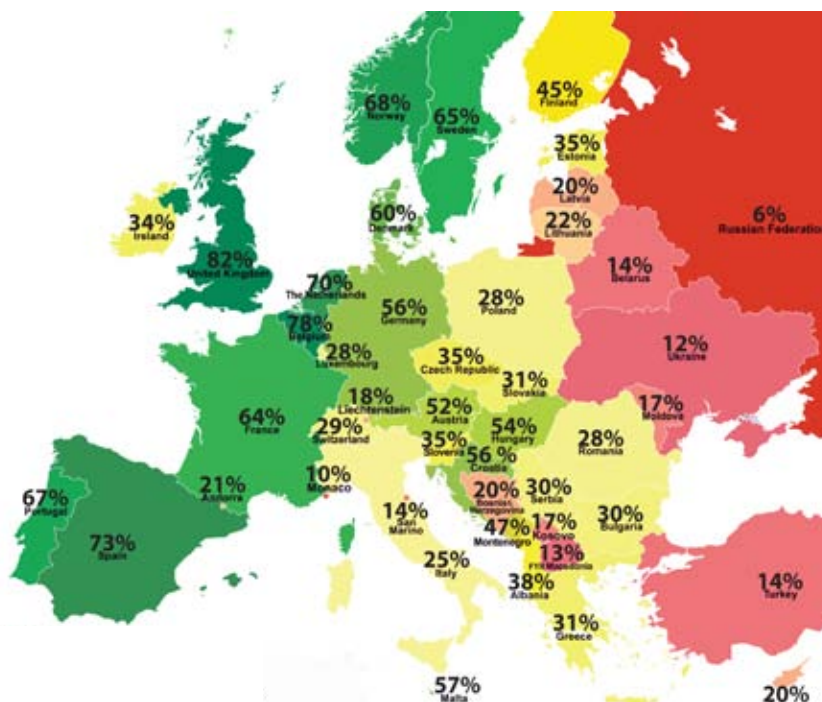
David uit Spanje vindt de situatie in België en Spanje vergelijkbaar: “De steden zijn tolerant. De landelijke gebieden zijn dat minder.” Hij kan zichzelf in Leuven even vrij uiten als in Madrid. David: “Het Holebihuis levert hier goed werk.” Simona uit Italië voelt een zekere vrijheid thuis. “De Italiaanse gemeenschap is vrij tolerant. Ik vertoont me in het openbaar met mijn vriendin zonder problemen.” Maar holebi's in Italië hebben geen gelijke rechten. Simona: “Trouwen en kinderen kan niet voor mij in Italië, dus dacht ik er niet over na. Hier kan het wel.” Het zette haar aan het denken: “Mijn moeder wil heel graag kleinkinderen. In België had ik het haar kunnen schenken als ik wil.” Niet alle Italiaanse holebi's leggen zich neer bij dat lot. “Er wordt gestreden om gelijke rechten, een leven zoals de hetero's, maar niet alle holebi's willen dat.”

In Polen is ook de gemeenschap niet tolerant naar holebi's. Gosia getuigt: “Het choquerende me eerst dat holebi's hier als normale mensen beschouwd worden en dat een holebikoppel zich hetzelfde mag gedragen als een heterokoppel. Ik had dat nog nooit gezien. Ik was niet voorbereid. Ondertussen vind ik het ook normaal.”

Tijd nodig

Om te schetsen van waar ze komt vertelt ze: “In het centrum van Warschau staat er een regenboog in het centrum. Die werd drie keer plat gebrand.” De regenboog zorgde ook voor een verhaal bij David: “Het verraste me om de vlag aan het Leuvense stadhuis te zien op de Gay Pride Day. Dat lijkt me ondenkbaar in Madrid.”

In Spanje steunt de politiek holebirechten omdat het economisch opbrengt, maar niet uit overtuiging. “Het lijkt hem onwaarschijnlijk dat iemand die openlijk homo is het premierschap zou kunnen krijgen in Spanje. David: “Achter gesloten deuren laten politici zich wel negatief uit over de holebirechten.” Gosia ziet en verwacht meer beterschap: “Er is echter veel tijd nodig, om het traditionele denken te veranderen.” (evh)

De rechten van holebi's, inter- en transgenders in Europese landen. (Bron: ILGA Europe)

Student

OP VERKENNING BIJ ZWERKBALTEAM DE LEUVEN LEPRECHAUNS

“We beelden ons niet in dat we Harry Potter zijn”

Donkere herfstsdagen, knetterende haardvuren en kale bomen durven de fantasie al eens te betoveren. Sinds kort heerst er daadwerkelijk een magisch sfeertje in Leuven dankzij de komst van het eerste zwerkbalteam.

SOFIE DE COKER

Donderdagavond, half zeven. Voor de vierde keer verzamelen de *Leuven Leprechauns* zich bij schemering aan de grasvelden vlakbij de Sportoase. Gewapend met PVC-buizen, sportkleden en tonnen enthousiasme maken ze zich klaar voor een partijtje dreuzelzwerkbal.

Het fenomeen is overgewaaid uit de Verenigde Staten en nestelt sinds kort officieel in Leuven dankzij bezieler Nicolas Volders. “Ik kon niet meer wachten,” zegt de student toegepaste informatica, “nadat ik van de kampioenschappen in Brussel had gehoord, wilde ik dolgraag bij een team. Omdat Brussel of Hasselt echter te ver zijn, besloot ik mijn eigen team op te richten.”

Geeks, geen nerds

De spelers zijn Harry Potterfans die elkaar voornamelijk kennen via de fanpagina Potterheads op Facebook. Al blijven ze geestdriftig benadrukken dat je geen fan moet zijn om zwerkbal te spelen. “Het helpt wel om je over het feit dat we met bezems spelen te zetten,” getuigt zwerkbalster Delfhine Salu. Ook om de spelregels te vatten, zo blijkt. Al snel vliegt de zwerkbalterminologie over het grasveld en wordt er druk gediscussieerd over welke afdeling van Zweinstein het best is. “Ja, we zijn wel een beetje *geeks*. Maar geen nerds!” klinkt het.

Zwerkbal voor dreuzels heeft uiteraard aangepaste spelregels nodig. Vliegen doen de *Leuven Leprechauns* niet, wel met PVC-buizen tussen de benen lopen.

Een vreemd gezicht, maar vooral een extra uitdaging bij het spelen van de sport die lijkt op een mix van rugby, handbal en trefbal. Bovendien is enige coördinatie vereist om zonder vliegkrachten de *Slurk* door één van de drie ringen te gooien zonder dat je geraakt wordt door de *Beuker* waarmee de *Drijvers* gooien.

In dreuzelzwerkbal is de *Gouden Snaai* een in geel gehulde persoon die met een sok in de broek over het terrein loopt. Wanneer de Zoeker de sok te pakken krijgt is het spel afgelopen. Opvallend in het 170 pagina's tellende spelregelboek is de $9 \frac{3}{4}$ regel die uitmaakt dat

slechts vier leden in elk team van zeven spelers van hetzelfde gender mag zijn. Deze regel werd opgesteld om mensen die zich anders definiëren op vlak van hun geslacht een kans te geven binnen de sport.

Tijdens de training wordt het duidelijk dat zwerkbal niet voor doetjes is. Het duurt niet lang of er ligt één speler op de grond en een ander krijgt een bal in het gezicht. Ach, de mankementen van het niet-tovenaar zijn! Wat ze missen aan magische krachten compenseren de *Leuven Leprechauns* echter met enthousiasme.

Toch lijkt de magische wereld van Harry Potter ver te zoeken bij dit potje bezemlopen. Een originele sport met veel spelplezier, dat is dreuzelzwerkbal des te meer. “Harry Potter is en blijft een kinderboek” vertrouwt één van de spelers me toe. En dreuzels zijn en blijven dan ook dreuzels.

Gewapend met PVC-buizen en tonnen enthousiasme maken ze zich klaar voor een partijtje dreuzelzwerkbal

Het wordt duidelijk dat zwerkbal niet voor doetjes is

“Wij maken het nieuws”

Het boek waarin u in 40 hoofdstukken doorheen 40 jaar Veto wordt geleid

Vanaf nu beschikbaar in Leuvense boekhandels en op www.lannoo.be

Student

VERSLAG GROOT DICTEE DER LEUVENSE STUDENTEN

“Mag ik het in het net overschrijven?”

Welkom in een universum waarin przerwalskipaarden galopperen en het Groene Boekje de enige wettekst is. Welkom op het Groot Dictee der Leuvense Studenten.

JASPER VAN LOY

Ook dit jaar was de Pieter De Someraula weer goed gevuld met taalliefhebbers voor het evenement van LOKO Cultuur. Stuk voor stuk dappere strijders, aldus presentator Warre Borgmans. “Ik heb veel bewondering voor u allen,” gaf hij mee voor het dictee begon. Applaus op alle banken.

Tot zover de lol, want Dirk De

meteen al voor de nodige hoofdbreken over streepjes, hoofdletters en ander fraais. Het zou de voorbode worden van een moeilijk, maar prachtig dictee.

Prachtig, omdat De Geest onder de tientallen instinkers een stukje satire had verstoppt. Die provincie stad bleek namelijk gewoon Leuven te zijn, waarin *vicerectoren* en *aspirant-decanen* over elkaar buitelden in *brainstormsessies*, om te eindigen in een braspartij slash *Vlaamse kermis*.

Voor de deelnemers was er helaas niet veel tijd om van De Geests proza te genieten. De concentratie, af en toe vermengd met dan al verloren illusies, gonsde door de aula. De pauze kwam dan ook niets te vroeg. Behalve voor een deelnemster van Musicologica die haar dictee nog in het net wilde overschrijven.

Schorriemorrie

Over het tweede deel zei Warre Borgmans in het begin van de avond al: “*The best is yet to come*”. De Geest schakelde dan ook nog een versnellinkje hoger met een relaas over *schorriemorrie*, dat zeker niet *geback-upt* of *ge-sms't*

Karolien Wilmots

Onder de instinkers verstopte De Geest een stukje satire

Geest, professor Nederlandse literatuur en opsteller van het dictee, gooide er vanaf de titel de beuk in. “Een rooms-katholiek bacchanaal in een Noordoost-Brabantse provincie stad” zorgde

mocht worden. Het *aspirientje* waarvan sprake in het dictee konden de deelnemers achteraf maar al te goed gebruiken.

Een pijnstillertje was dan weer niet nodig voor de klassikale verbetering. Na het gecontesteerde dictee van taalkunde professor William Van Belle vorig jaar, reed De Geest tijdens de klassikale verbetering een vlekkeloos parcours.

Wie dan weer wel brokken maakte, werd duidelijk uit de

statistiek die daarna, groot en ongenadig, op het scherm verschenen. De tekst van De Geest, een van de pittigste studentendictees ooit, zorgde voor een gemiddelde van 85 fouten.

Bij de deelstatistiek werd de zaal nog een paar keer verrast. Zo kon Babylonpreses Michael Bauwens de succesreeks van zijn voorgangers niet voortzetten en moest hij zijn meerdere erkennen in NFK-opperhoofd Ewoud

De Saedeleer. Het Hoger Instituut voor Wijsbegeerte was de beste faculteit, Eoos de beste kring.

De winnares was met Anke Senden dan weer wel een vertrouwd gezicht. Na drie tweede plaatsen in de vorige jaren kaapte ze de oppergaai weg met een dictee waarin slechts vijftien rode streepjes konden worden getrokken.

LOKOmotion “We groeien niet in volume, wel in kwaliteit”

Met 5.500 tickets en 42 namen op de affiche is LOKOmotion het grootste fuifconcept van Leuven. Volgende week vindt de tiende editie plaats.

CATHERINE HECHTER

LOKOmotion is het fuifconcept van studentenkoepel LOKO. Tientallen deejays spelen in acht zalen in de stad, waar je met één ticket toegang tot krijgt. Op donderdag maken onder meer Vato Gonzalez en DJ F.R.A.N.K. Leuven onveilig. Activiteitscoördinator Pieter Cocquyt vertelt over de organisatie van het event.

Gaat LOKOmotion uitverkocht zijn?

Pieter Cocquyt: «Dat kan je nooit op voorhand weten. Het belangrijkste is dat alle kringen enthousiast zijn en dit jaar is dat zeker het geval. Uiteindelijk is hun signaal veel krachtiger dan dat van LOKO. De eerste dag zijn er al enorm veel tickets de deur uitgevlogen.»

«De vorige jaren waren er wel eens incidenten, maar ik verwacht wel dat het dit jaar goed zal verlopen.»

Incidenten, zoals enkele jaren terug, toen een medewerker bonnetjes stal?

Cocquyt: «We nemen dit jaar veiligheidsmaatregelen: alle kringen en shif-

ters krijgen bijvoorbeeld een briefing en er is een draaiboek. LOKO wil de kans verkleinen dat er weer zoiets gebeurt.»

Waarin verschilt deze edities van vorige edities?

Cocquyt: «We proberen LOKOmotion dit jaar te profileren als *quality night-life event* waarbij we in elke zaal een volwaardige line-up voorschotelen. Vorig jaar lag er een heel grote focus op Alma 2, dit jaar proberen we die focus te verspreiden over elke zaal. We investeerden dit jaar niet enkel in ‘grote namen’, maar ook in jong opkomend talent.»

«We hebben ook een aantal extra's toegevoegd omdat het de tiende editie is. In Alma 2 komt er een cocktailbar en in Albatros zijn er sneeuwkanonnen en sneeuwhutten. Ook doen we een after-party in Albatros omdat het feestje moet blijven duren. Het kan niet gedaan zijn om 5 uur! (*lacht*)»

«Bovendien zijn er stoffen polsbandjes. Mensen houden ze langer aan en denken dus nog regelmatig terug aan LOKOmotion als ze hun bandje zien. Op die

manier maken wij er een speciale editie van.»

Zou je LOKOmotion willen uitbreiden naar negen of tien zalen?

Cocquyt: «Momenteel is elke Leuvense fuifzaal die financieel haalbaar is, geboekt. Vorig jaar zat 't Archief erbij, maar die bleek bijvoorbeeld financieel niet meer haalbaar: een vat kostte er 230 euro. Deze week hebben we er wel nog een zaaltje bijgedaan, de Bar-Deux boven de Social Club, in samenwerking met onze partner Ski-line.»

«Qua capaciteit denk ik niet dat LOKOmotion nog kan groeien. Daarom maken we het een betere editie door het concept op punt te stellen, de muziekstijl overal aan te passen en te zorgen voor goede deejays. We groeien niet in volume, wel in kwaliteit.»

Zie je LOKOmotion verhuizen naar een mega-zaal zoals de Brabantal?

Cocquyt: «LOKOmotion is een fuifconcept in Leuven waarbij er verschillende locaties zijn met andere line-ups. De Brabantal past absoluut niet in dat concept. Sommigen willen altijd groeien in aantallen, maar dit jaar hebben we 5.500 tickets beschikbaar, wat al een groot deel van de Leuvense studentenpopulatie is.»

«Wel kunnen we nadenken over toekomstige evenementen in de Brabantal. Ik denk echter dat bij LOKO de focus op de evenementen niet te groot mag worden, het aanbod nu is volgens mij zeker groot genoeg.»

«Indien ons aanbod zou groeien, dan is er waarschijnlijk te veel concurrentie met activiteiten van kringen. Dat is niet de bedoeling. Ook denk ik dat LOKO momenteel niet de financiële of operationele mogelijkheden heeft om een evenement daar te organiseren, dat zou eerder een samenwerking moeten zijn met de KU Leuven of andere instanties. Verder hoop ik wel dat de stad Leuven blijft zoeken naar een locatie om een ruime en functionele fuifzaal in Leuven te bouwen. Daar is een heel grote vraag naar.»

Gaan mensen naar verschillende zalen om te feesten?

Cocquyt: «Het motionconcept, dus dat iedereen zich constant verplaatst, wordt niet zo veel gedaan. We hebben de line-up zo gemaakt dat er voor iedereen wat wils is. Feesters kijken best op voorhand naar de affiche en kiezen een zaal waar ze willen blijven. Bovendien is het niet voordelig als er veel studenten op straat rondlopen. Zo raken de zalen niet gevuld en is er overlast. We hopen vooral dat studenten één zaal kiezen en dat ze zich amuseren.»

Scherp

• • • • •

Gesteld

FOTO'S: CAROLINE VAN RHEE

Leuven Speeltuin

Sociaal

Porno op kot? De KU Leuven kijkt mee

Ook de KU Leuven houdt ons surfgedrag nauwgezet in de gaten. Al onderneemt de dienst ICTS enkel actie na concrete klachten, benadrukt directeur Annemie Depuydt. Illegale downloaders blijven zelfs helemaal buiten schot.

SAM RIJNDERS

Denk twee keer na voor je Kotnet gebruikt om naar porno te kijken, te stalken of recepten voor huisgemaakte explosieven te delen. De KU Leuven logt minimum twee jaar al het verkeer dat over haar servers gaat.

"Studenten die onze infrastructuur gebruiken, moeten een gedragscode

respecteren. Die waarschuwt gebruikers dat ze gemonitord worden," zegt Annemie Depuydt, directeur van de dienst ICTS.

Weet de universiteit dus naar welke sites we surfen? "Wij zoeken van IP-adres naar IP-adres, niet op URL," antwoordt Depuydt. "Op basis van die informatie kunnen we nagaan wie een bepaalde connectie heeft uitgevoerd."

Volgens Depuydt staan in de gedragscode "normale zaken". Een vluchtige lezing leert ons dat het verboden is om "informatie te verspreiden of op te slaan die het imago, de morele of economische belangen van de universiteit schaadt". Al is dit niet

Noord-Korea aan de Dijle. "Het recht om kritiek te uiten op het beleid blijft gewaarborgd."

Taboe is ook beledigende, lasterlijke, aanstootgevende of discriminerende informatie. Daaronder valt ook "pornografische informatie of informatie die tegen de algemeen geldende fatsoenregels indruist," benadrukt het document.

Illegaal downloaden

Toch wordt de soep niet zo heet gegeten als de universiteit ze opdient. "Het is een ding om te loggen, maar je krijgt dan een enorme hoeveelheid data die je moet analyseren," zegt Depuydt. Haar diensten zullen het verkeer dan ook niet preventief op bepaalde sleutelwoorden scannen. "Dat is praktisch onmogelijk aan een universiteit. Hier wordt zoveel gedaan. Het is niet omdat iemand zeven keer zoekt naar de term seks, dat hij slechte bedoelingen heeft," lacht ze.

Wel speurt de dienst ICTS de data af naar spammers of een *denial of service attack*. Dat laatste probeert een server plat te leggen door die te overbelasten. "Wie

tijdens het vrijgeven van de examenresultaten onze servers overbelast met een *denial of service attack*, beschadigt ons imago en de werking van onze organisatie," legt Depuydt uit.

Verder onderzoek van de logs gebeurt alleen op basis van concrete klach-

ten. "Wij zullen nooit inhoudelijk oordelen, maar leggen enkel een feitelijk dossier aan. Wanneer iemand klaagt over stalking, zullen wij enkel de informatie controleren, want je kan dat *faken*," weet Depuydt. Wanneer de klacht steek houdt, maakt de dienst ICTS het dossier over aan de vicerector Studentenbeleid.

"Het is verboden om informatie op te slaan die het imago, de morele of economische belangen van de KU Leuven schaadt"

GEDRAGSCODE VOOR STUDENTEN

Vooraf illegaal downloaden leidt tot klachten. Dit jaar kreeg de dienst ICTS al driehonderd meldingen daarvan op haar bord. "Voorlopig zoeken we ze niet uit, want we krijgen daarvoor te weinig informatie. Iedereen kan zomaar beweren een auditbureau te zijn van een Amerikaans bedrijf."

Al is Leuven geen walhalla voor copyrightschenders. "Wanneer een officiële klacht van het gerecht komt, werken we uiteraard wel mee. Vroeg of laat zal dat eens gebeuren," besluit Depuydt.

Your big brother is watching you tonight.

Karolien Favoreel

CONSPIRACY !!
I knew it..

Darknet, het verborgen internet

Surfen op het internet via een klassieke verbinding is verre van anoniem. Iedereen waarmee je die verbinding deelt, kan eenvoudig achterhalen wanneer je welke sites bezoekt. Indien de verbinding onversleuteld is, zelfs welke data je uitwisselt.

WINAND VAN MEERBEEK EN JEROEN BAERT

Gelukkig zijn er verschillende manieren om te voorkomen dat malafide derde partijen of overheden al je persoonlijke gegevens onderscheppen. Eén van de bekendste is Tor, oorspronkelijk een afkorting voor The Onion Router. Een naam die de ondoorbringbaarheid van je anonimiteit illustreert met de lagen van een ui. Een aangepaste versie van de bekende Firefox-browser versleutelt je verbinding en stuurt die langs verschillende computers, om uiteindelijk de gevraagde website te bereiken via een anonieme exit node. Hierdoor is je verbinding, en bijgevolg je

locatie en identiteit, zeer moeilijk tot onmogelijk traceerbaar.

Internetcensuur

Het systeem heeft zijn nut al bewezen in landen waar een strikte internetcensuur geldt (China, Noord-Korea), bij het verspreiden van informatie uit conflictgebieden (Syrië, Irak) en voor het anonimiteit aanklagen van wanpraktijken (klokkenluiders als Edward Snowden). Maar ook "gewone" internetgebruikers hebben er alle baat bij om hun privacy en anonimiteit te beschermen: het spoor dat je digitale leven achterlaat, kan immers later tegen je gebruikt worden.

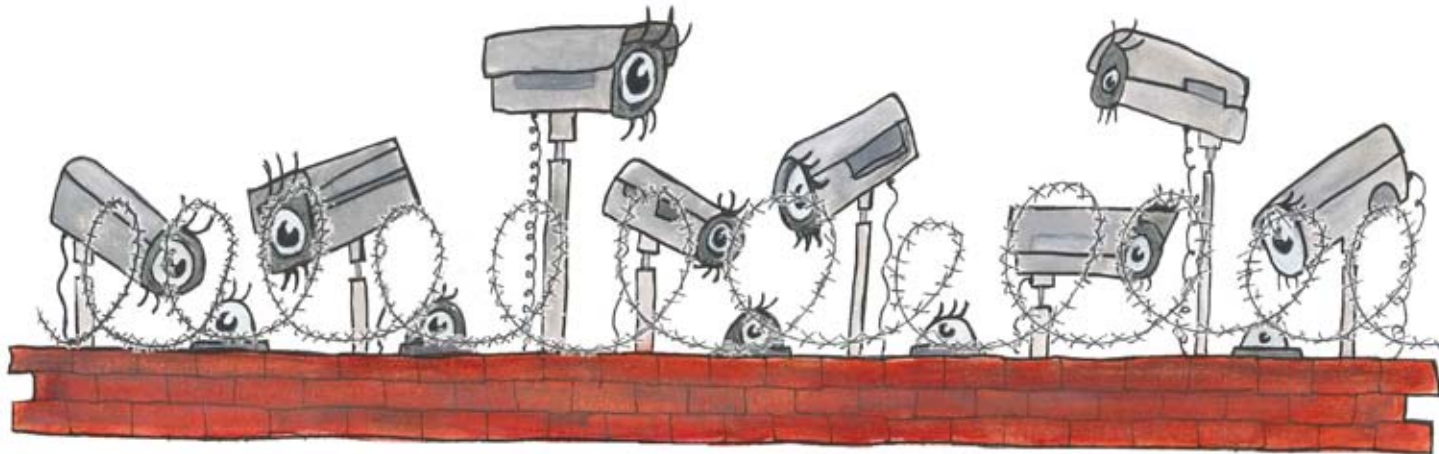
Een nieuw soort websites is enkel bereikbaar met deze speciale tools. De verzameling van zulke websites wordt het Dark Web genoemd: een ondergronds netwerk waarin zowel de aanbieder als gebruiker van informatie en diensten volstrekt anoniem kunnen blijven.

Dit heeft geleid tot nuttige diensten, zoals de anonieme verspreiding van gevoelige documenten, maar uiteraard ook tot een welig tierende illegale zijde van het duistere web: websites waarop drugs wapens, kinderporno en zelfs huurmoorden worden aangeboden.

Maar zelfs al zou het technisch haalbaar zijn, is het afschaffen van dit soort netwerken geen oplossing. Om het met de woorden van Vint Cerf, een van de architecten van het moderne internet, te zeggen: "Het internet reflecteert onze maatschappij. Indien je niet houdt van de reflectie in die spiegel, heeft de spiegel breken geen zin."

Privé is stilaan passé

Sociaal

“Het evenwicht tussen privacy en veiligheid is zoek”

Privacy. Een moeilijk en delicaat onderwerp, dat brandend actueel blijft. Maar de term blijft ook heel wat vragen oproepen.

SIMON THYS EN THOMAS CLIQUET

Sinds 2009 geeft de wet op Bijzondere Inlichtingenmethodes de Staatsveiligheid toestemming tot telefoontaps en infiltraties. Dat is enkel mogelijk in het kader van een onderzoek, en na gerechtelijk bevel. Het aftappen zelf gebeurt via telecombedrijven als Belgacom of Telenet. De Algemene Dienst Inlichtingen en Veiligheid (ADIV), militaire tegenhanger van de staatsveiligheid, houdt zich bezig met *cyber warfare*.

“De overheid doet te weinig om onze privacy te beschermen”

BART PRENEEL
(PROFESSOR CRYPTOGRAFIE)

“ADIV bestaat uit slechts tien of twintig mensen, dat is dus heel beperkt. De Belgische overheid heeft heel weinig expertise in

hacken zelf. Zeker in vergelijking met het buitenland,” aldus professor cryptografie en netwerkbeveiliging aan de KU Leuven Bart Preneel en tevens afdelingshoofd van Computerbeveiliging en Industriële Cryptografie (COSIC). “Er gebeurt veel onderzoek aan Belgische universiteiten, maar de overheid investeert veel te weinig in de beveiliging van onze privacy.” Na inbraken in computers van Belgacom, de federale overheidsdienst Buitenlandse Zaken en het kabinet van voormalig premier Elio Di Rupo (PS), is er 10 miljoen euro vrijgemaakt voor een privacy-securitycoördinatiecentrum. Een centrum dat nog niet is opgericht. “De Belgische overheid heeft ook geen budgetten van 50 miljard dollar zoals de Verenigde Staten.”

Privacy is relatief

Wel heeft België als eerste land ter wereld een regeringslid dat belast wordt met privacy. Staatssecretaris voor Privacy, Bart Tommelein (Open Vld), waakt over de privacywetgeving maar ambieert ook herzieningen. “De verwachtingen en de rol van burgers omtrent privacy zijn toch prominenter geworden. Er zijn een pak nieuwe en snelle toepassingen. Denk maar aan camerabewaking, de sociale media, de groei van de databanken van zowel de overheid als de private sector. Ook de uitwisseling van gegevens en *data mining* (het graven

naar zinvolle signalen in een grote berg informatie, red.) spelen hierin een rol,” weet Tommelein. “Ik denk dat de bevolking zelf al heel wat privacygegevens in eigen hand heeft. Zo zijn er heel wat mensen die privé-zaken openbaar delen. Ik stel me altijd de vraag of ze beseffen wat daarmee allemaal gedaan kan worden?”

Privacy is geen losstaande entiteit. “Privacy is een fundamenteel recht,” vertelt de staatssecretaris. “Maar het staat in relatie tot de andere rechten en plichten van de burgers. Privacy moet bekeken worden in verhouding tot veiligheid, efficiëntie en goed bestuur. Wat niet betekent dat de beveiliging van de privésfeer in het gedrang mag komen.”

Voor Tommelein is het belangrijk dat de overheid over voldoende mogelijkheden be-

schikt om persoonlijke gegevens te behandelen en eventueel te verspreiden, zonder dat er misbruik optreedt. “Hoe de Amerikaanse en Britse inlichtingendiensten met die persoonlijke gegevens omspringen is natuurlijk onaantvaardbaar.”

Permanente inbreuk

De Liga voor Mensenrechten stelt dat privacy een fundamenteel recht is, maar geen absoluut. “Natuurlijk moet er op bepaalde momenten aan de privacy beknibbeld worden om aan onderzoek te doen en een bepaald veiligheidsniveau te garanderen,” aldus Caroline De Geest, beleidsmedewerker van Liga voor Mensenrechten. “Maar het evenwicht is vandaag zoek. Men schetst een beeld van een samenleving die zodanig onveilig zou zijn, dat er een bijna permanente inbreuk op de privacy noodzakelijk zou zijn,” meent De Geest.

“Net in zo'n klimaat moeten we privacy ernstig nemen. We moeten niet meegaan in het discours waarin veiligheid het primaire ideaal is waaraan al het andere moet onderworpen worden. Net dan moet er zich een tegenbeweging vormen die ons eraan herinnert dat er nog andere fundamentele rechten zijn. Zoals privacy. Moeten er echt zoveel databanken zijn? Moet er echt zoveel camerabewaking zijn? Dat is wat de Liga voor Mensenrechten in vraag probeert te stellen.”

Privacy en Facebook, onmogelijk liefdesverhaal?

Las jij de privacyverklaring van Facebook voor je aan kruissnelheid ‘akkoord’ klikte? Allicht niet. Maar je instellingen zeggen dat enkel je vrienden je gegevens kunnen raadplegen, dus alles is oké, toch?

MARIJKE VANDERSCHOT

Juridisch gezien mag informatie over jou gebruikt worden volgens jouw ‘privacyverwachting’. Dat is de verwachting die je zelf hebt over welke privégegevens van jou kunnen gebruikt worden. Als je bijvoorbeeld een misdrijf pleegt dat op een openbare plek gefilmd wordt, is je privacy niet per se geschonden: ook eventuele omstanders hadden het kunnen zien. Maar wat als je informatie op Facebook enkel beschikbaar stelt voor je vrienden? Hoeveel mag die verwachting dan reiken?

Toon Boon, juridisch adviseur KU Leuven, vertelt over de procedures aan de universiteit. “Wij gaan niet actief op zoek naar compromitterende informatie, maar als die ons doorgespeeld wordt, maken we daar wel gebruik van. Het bekendste geval is datvan enkele studenten die op Face-

book hadden gestoefd over examenfraude. Daar werden de nodige gevolgen aan gekoppeld. Vaak plaatsen studenten

“Het bekendste geval zijn enkele studenten die op Facebook hadden gestoefd over examenfraude”

TOON BOON
(JURIDISCH ADVISEUR KU LEUVEN)

ten dingen in een Facebookgroep, en zijn er zich niet van bewust dat ook examinatoren *via via* toegang hebben tot zulke pagina's.”

Maar ook als je informatie enkel zichtbaar is voor je vrienden, mag je niet verwachten dat die informatie vertrouwelijk blijft. “Ongeacht je privacyinstellingen blijft Facebook een semi-publiek forum,” waarschuwt Boon. “Zo was er een student die frauduleus Leuvense buspassen op Facebook verkocht. Zijn profiel was enkel toegankelijk voor vrienden, maar iemand had ons op de hoogte gesteld en op die manier gold dit evengoed als bewijsmateriaal.”

Kijk dus toch maar eens na wie je allemaal tot je ‘vrienden’ rekent. Ook al ben je bang om mensen te verwijderen, omdat je ze morgen wel eens tegen het lijf zou kunnen lopen. Als dat de afgelopen 3 jaar niet gebeurde, weten we allemaal dat dit waarschijnlijk zo blijft.

Voor meer tips om je privacy te beschermen, kan je terecht op <https://admin.kuleuven.be/icts/e-mune>.

Sociaal

VAKBONDSLEIDER MARC LEEMANS (ACV) TEGEN DE BESPARIINGSWOEDE

“Zonder vakbonden is er enkel sociale achteruitgang”

De huidige federale regering bespaart er op los, en dat is niet naar de zin van de vakbonden. Volgens Marc Leemans, voorzitter van christelijke vakbond ACV, zijn de inspanningen ongelijk verdeeld.

THOMAS CLIQUET

Bent u tevreden over de vakbondsbe- toting van 6 november?

Marc Leemans: «Ik ben niet tevreden dat de manifestatie überhaupt moest plaatsvinden. Het was een actie die er is gekomen als reactie, omdat de regering een zeer onevenwichtig beleid wil doorzetten en geen rekening houdt met onze opmerkingen.»

«We betreuren en veroordelen ook heel sterk de zware rellen op het einde van de manifestatie, door een honderdtal mensen die niets met de vakbonden te maken hadden. Zij zijn naar daar gekomen om in conflict te gaan met de ordediensten. Daardoor verdween het mediatieke effect van de manifestatie. De media focusten op die herriescoppers, en niet op de 120.000 vreedzame betogers.»

“Gewone gezinnen zijn de dupe van deze regering”

Jullie hebben expliciet afstand genomen van die vandalen, maar het ABVV weigert om die mensen aan te geven. Besmeuren ze zo niet het imago van de vakbonden?

Leemans: «Ik doe nooit uitspraken over een organisatie waar ik zelf niet verantwoordelijk voor ben. Voor het ACV is de lijn heel duidelijk. Mensen die zo'n zaken doen, horen niet thuis in onze vakbond. Wij verlenen onze medewerking aan het onderzoek, en als wij merken dat er leden van ons bij betrokken zijn, doen wij al het nodige om die uit te sluiten.»

Denkt u dat stakingen echt invloed kunnen hebben?

Leemans: «Niets doen is geen optie. We zijn ook niet onmiddellijk begonnen met staken. Maanden aan een stuk hebben we gelobbyd. Maar het heeft niets uitgehaald.»

Wat vindt u ervan dat sommigen de vakbonden naar de prullenmand verwijzen?

Leemans: «Ik weet wat het betekent om in een kapitalistische economie te werken zonder vakbonden. Mensen maken tegenwoordig heel grote reizen, naar Thailand,

Latijns-Amerika. Ik vraag dan altijd: “zou je in dat land willen werken als werknemer?” Dat zijn landen met een vrijmarkteconomie waar vakbonden zwak staan. Er is daar geen sociale correctie, maar wel de wet van de jungle, de overlevingseconomie. Mensen zeggen: “Dat is goed om twee weken naar op reis te gaan, en in een exotische omgeving te zitten. Maar niet om te werken.”»

«Zonder vakbonden zou dat ook hier de situatie worden. Dan is er geen sociale vooruitgang, enkel achteruitgang. Die is er nu ook al, ondanks de vakbonden. Als men onze legitimiteit in vraag stelt, dan vraag ik: “Wat is dan uw samenlevingsmodel?»

«Wij zijn voor een eerlijke bijdrage van alle inkomensgroepen. Waarom moeten werknemers 45 procent belasting betalen op hun inkomen? Waarom moet iemand die heel veel geld op de bank heeft staan maar 25 procent betalen? Waarom moet iemand die winst maakt met aandelen op de beurs nul procent betalen? Als de druk op arbeid te hoog is, is dat omdat anderen te weinig bijdragen.»

U pleit voor een vermogenswinstbelasting.

Leemans: «De inspanningen zijn ongelijk verdeeld. Er is een omgekeerde *tax shift*. We vragen minder aan mensen met een vermogen, en meer aan mensen die leven van een inkomen uit arbeid. De besparingen op overheidsdiensten en sociale zekerheid bedragen in totaal acht miljard euro. En de gewone gezinnen zijn daarvan de dupe.»

«De meer vermogende mensen worden dan wel belast met de Kaaimeentaks, maar die brengt amper 120 miljoen euro op. Beurs- en banktaksen doen dat bedrag weliswaar oplopen tot 350 miljoen euro, maar ondertussen worden de belastingen op liquidatieboni wel verlaagd. Dat kost de Belgische staat 750 miljoen euro. Meer dan het dubbele.»

«Zo wordt de ongelijkheid groter, en krijg je een grotere

polarisatie in de samenleving. Er is een kleine groep die heel veel heeft, en een grote groep die heel weinig heeft, of daartussenin zit.»

«Er zijn mensen, voornamelijk vrouwen, die onvrijwillig deeltijds werken omdat ze geen voltijds contract krijgen. Zij krijgen een halftijds loon en een vergoeding van de RVA om het verschil bij te passen. Deze regering halveert die vergoeding. Dat betekent voor die mensen een inko-

mensverlies van 28 procent. Ze vallen van 1400 euro terug naar 1100 euro. Dan zit je onder het armoedeniveau.»

Naast de besparingen voert de regering ook een indexsprong uit. Zijn er voldoende sociale correcties voorzien?

Leemans: «Helemaal niet. Een indexatie zorgt ervoor dat de koopkracht gevrijwaard blijft van de inflatie. De index mag dan niemand rijker maken, hij houdt iedereen in het beste geval wel minder arm.»

«Wat de regering nu doet voor mensen die werken, is de koopkracht niet meer corrigeren volgens de inflatie. Zo sparen werkgevers 2,6 miljard euro uit op jaarbasis.»

«Ter compensatie heeft de regering 900 miljoen vrijgemaakt voor het verhogen van de forfaitaire beroeps-kostenaftrek. Dat is geld dat je krijgt als je op je belastingbriefje kosten niet

bewijst. Maar eigenlijk is dat bedrag al opgesoupeerd door het verhogen van de BTW op renovatie en dieselaccijnzen. Die 900 miljoen is slechts een compensatie voor de prijsstijging van heel wat diensten en producten.»

«Je kan niet twee keer hetzelfde bedrag uitgeven. Wat is de compensatie voor die 2,6 miljard euro die mensen uit de privésector verliezen door de indexsprong? Nul komma nul.»

Meredith Geldof

“Ze vragen minder aan mensen met een vermogen, en meer aan mensen die leven van een inkomen uit arbeid”

Veto op iPad

Lees Veto op de intuïtieve iPad-app. Speciaal aangepast aan uw tablet-pc

Cultuur

DICHTER DES VADERLANDS EN STADSDICHTER VAN ANTWERPEN IN LEUVEN

“Poëzie maakt je weerbaar tegen manipulatie”

Vorige week organiseerde 30CC het Slow Bookfestival, waarop lezers en auteurs in gesprek gaan over literatuur en het leven. Onder hen de schrijvers Charles Ducal, dichter des Vaderlands, en Stijn Vranken, Antwerps stadsdichter.

YENTL COOREMAN

Wat is het belang van poëzie?

Charles Ducal: «Poëzie is voor mij meer dan tijdverdrijf, er is iets noodzakelijks aan poëzie. Iemand die veel poëzie leest en poëzie een plaats geeft in zijn leven, gunt zichzelf een andere belichting van de dingen. Men heeft in het dagelijkse leven de gewone manier van spreken, handelen, communiceren. Je zou kunnen zeggen dat wanneer je een onderwerp onder de lamp van de poëzie legt, je een andere belichting krijgt.»

«Je ziet dat mensen daar nood aan hebben op heel speciale momenten in hun leven. Het meest opvallend is dat bij de dood. Mensen hebben soms de indruk dat voor de gevoelens die ze dan

voedt je gevoelsleven. Je bent beter gewapend om je hersens in eigen beheer te houden en weerbaarder te zijn tegen manipulatie. Een land dat zichzelf beschaafd noemt, heeft daarom de plicht om voldoende middelen vrij te maken opdat de kunsten bloeien.»

Vergist de huidige regering zich dan met de cultuurbesparingen?

Ducal: «Dat is evident. Ik sta 100% achter HartbovenHard (*burgerinitiatief dat zich zorgen maakt over het beleid van de Vlaamse en federale regering, red.*).

Stijn Vranken: «Vanuit mijn opleiding als productontwikkelaar heb ik wel een andere kijk op de positie van kunst in het maatschappelijke kader. Een

Dichter des Vaderlands Charles Ducal en Antwerps stadsdichter Stijn Vranken

Meredith Geldof

lezers veel te weinig, die niche is te klein. Maar poëzie kan wel helpen, net zoals ieder individu kan helpen. Je kan zeggen, ik schrijf poëzie, maar ik sluit mij op in mijn niche, maak *poet's poetry* of beperk me tot mijn navel. Dat zal maatschappelijk weinig uitmaken. Maar voor jezelf maakt dat maatschappelijk wél uit. Je profileert jezelf dan als een geïsoleerd poëet, en dus als een geïsoleerde burger. Wanneer iemand betrokken in het leven staat, dan komt dat ook terug in zijn poëzie.»

«Denk aan een betoging: wanneer je daar helemaal alleen zou staan, weet je natuurlijk ook dat dat niets voorstelt. Maar in een massa voeg je iets toe aan het groter geheel. Dat geldt ook voor de poëzie. Die zal op zich niets redden, maar je kan er wel overtuigingen mee steunen. Ik probeer als Dichter des Vaderlands ook maatschappelijke gedichten te schrijven. Dat zal dat maatschappelijk veld niet op zijn kop zetten, maar mijn betrokkenheid is daardoor wel duidelijk.»

Vranken: «Soms verandert één regel van een gedicht plots de visie van één mens. En soms verandert één mens een halve wereld. Dus het kan ons veranderen, zoals zoveel. Maar redden? Nee. Zoals niets, vrees ik.»

Moet een Dichter des Vaderlands opletten met wat hij schrijft?

Ducal: «Toen ik Dichter des Vaderlands werd, hebben wij duidelijke afspraken gemaakt. Mijn opdracht was om zes gedichten per jaar te publiceren over maatschappelijk relevante onderwerpen. Mijn vraag was of ik die onderwerpen zelf kon bepalen. Als ik dat niet had gekund, had ik die opdracht niet aanvaard.»

«Wanneer je als Dichter des Vaderlands water in je wijn moet

doen en anders gaan schrijven, wat zou dat dan zeggen over die functie? Er zijn twee dingen die ik mij heb voorgenomen toen ik Dichter des Vaderlands werd. Eén: dat ik de poëzie niet zou verraden. Ik wilde geen *brokwerk* afleveren. En twee: ik wilde me-

domein. Ik heb hier heel graag gewoond, maar ik was blij toen ik naar Antwerpen vertrok. Al blijft het altijd fijn om terug te komen. Ik heb Leuven erg zien veranderen. Men kan veel zeggen over Tobback, maar de stad is op twintig jaar veel leefbaarder ge-

“Ik schrijf voor de stad, en niet tegen het bestuur. Al kan dat soms wel eens hetzelfde betekenen natuurlijk”

STIJN VRANKEN

hebben de lamp van het ‘gewone leven’ te weinig licht geeft.»

Is poëzie een luxeproduct?

Ducal: «Als je in je hele leven nooit in contact komt met kunst, of nooit een gedicht leest, dan ga je daar niet ziek van worden, maar je leeft wel armer. Vergelijk het met het onderwijs. In de afdeling hout heeft men een zeer arm leeraanbod op intellectueel en cultureel niveau. Dat maakt die opleiding armer.»

«Poëzie, zoals alle kunstvormen, zorgt er voor dat je een rijkere wereldbeeld hebt en het

extraatje is cultuur zeker niet. Cultuur is absoluut wezenlijk, maar moet tegelijk ook een vrijplaats kunnen zijn. Hoe je zoiets maatschappelijk steunt is geen eenvoudig verhaal. Maar dat het ondersteund moet worden staat buiten kijf.»

«De stelling dat ‘goede kunstenaars altijd overleven’ klopt zeker niet. Artistiek en zakelijk talent vallen vaak niet netjes samen. Maar er wordt ook veel onzin gesteund. Of dingen die zelfbedruipend zouden kunnen zijn. De budgetten komen vaak niet optimaal terecht. Het is een complex verhaal. Het enige wat ik er stellig over kan zeggen is dat de cultuursector erg veel meerwaarde genereert met een erg klein budget, en dat blind besparen op die fractie meer getuigt van stellingname dan efficiëntie.»

Kan de poëzie ons redden?

Ducal: «Natuurlijk niet. Daarom betekenen de dichters en hun

“Een land dat zichzelf beschaafd noemt, moet voldoende middelen vrijmaken opdat de kunsten bloeien”

CHARLES DUCAL

zelf niet verraden. Ik schrijf gedichten waaruit duidelijk blijkt wat mijn wereldbeeld is.»

Zijn jullie posities louter cultureel, of stiekem toch ook een beetje politiek?

Vranken: «Ik ben in mijn poëzie zelden politiek geëngageerd, en ik ga dat nu niet plots veranderen. Al is het duidelijk dat het stadsdichterschap in Antwerpen wel geladen is. Er waren stemmen die opperden om de middelen voor het stadsdichterschap beter en elders te besteden. Maar ik vond niet dat dat voor mij een aanleiding moest zijn om met getrokken zwaard mijn stadsdichterschap aan te gaan. Ik zou daar slechtgezind van worden. Ik schrijf voor de stad, en niet tegen het bestuur. Al kan dat soms wel eens hetzelfde betekenen natuurlijk.»

Jullie hebben allebei een bepaalde band met Leuven.

Vranken: «Ik ben hier opgegroeid. Vlakbij het provinciaal

worden.»

Ducal: «Ikzelf woon nu in Kessel-Lo, en ik ben mijn vrouw in Antwerpen gaan halen (*lacht*). En ik was een van de medeoprichters van *Veto*.»

Hoe begin je als jonge mens aan poëzie?

Ducal: «Beginnende dichters maken vaak beginnersfouten. In een schrijfcurus leer je die sneller af. Daar heb je meteen een zeeff, een oordeel. Mensen die beginnen te schrijven hebben dat nodig.»

Vranken: «Er is niet één weg om aan poëzie te beginnen. Je ontsnapt niet aan je eigen dwaze zelf, dat moet je eerst leren, en vervolgens zo ver mogelijk springen. Volg je intuïtie. In een circuit van optredens, zoals bijvoorbeeld De Spreekende Ezels (*literair en muzikaal podium in café At the Beebop in Leuven, red.*), kun je je talent evengoed ontdekken en ontplooiën.»

“Een extraatje is cultuur zeker niet”

STIJN VRANKEN

Cultuur

In een klein hoekje

KUNST IN DE RECHTENBIB

Cultuur zit overal in Leuven, als je maar goed zoekt. Tweewekelijks duikt Veto in de kleine en minder bekende mazen van het Leuvense cultuurnet.

Op kunstjacht in het groepsworkklokaal

Sinds begin november zijn de muren van de Rechtenbib behangen met kunstwerken van (ex-)studenten van de LUCA School of Arts. Het decanaat hoopt zo de rechtenstudenten een neus voor kunst te geven.

MARGOT DE BOECK

Another Dream, Another Sense, Another Mind is de titel van de tentoonstelling. Het centrale thema is de grens tussen realiteit en fictie. Curator Filip Luckx vertelt: "Er is altijd een spanning tussen de kennis van je vakgebied en de kennis daarbuiten. Je kent altijd maar een fragment van de wereld. De bibliotheek is een goede metafoor voor deze eindeloze informatiestroom."

Deze spanning komt in een aantal werken duidelijk tot recht, zoals de *webisodes* van Suske Antigoon, performancekunstenaar. Hij maakt

tijdens de loop van de expo telkens nieuwe afleveringen van een fictieve realityreeks over het volwassen leven van Suske uit de strips van Willy Vandersteen.

Belangrijkste criterium bij de selectie van de werken was de kijkervaring. "De tentoonstelling is bedoeld voor de modale rechtenstudent. Het kon dus geen puur conceptuele kunst zijn, die vaak intelligent is, wat ten koste gaat van de kijkervaring. Een attractief beeld is belangrijk, maar bij elk werk zijn meerdere lagen te ontdekken," licht Luyckx toe.

Het opzet van de tentoonstelling om visueel aantrekkelijke kunst te brengen is zeker geslaagd. Vooral de foto van Joost Paulissen van een mistroostig gebouw op de zeedijk, vervuld van vergankelijkheid en schone lelijkheid, is een treffend beeld.

Ook de fotoreeks van Diana Tamane van handen uit een familiealbum ontroeren met hun subtiele verwijzingen naar intimiteit en liefde in het gezin. Ook de video van Sarah&Charles in het groepsworkklokaal is aanstekelijk door zijn speelse vrolijkheid.

Problematisch is echter de opstelling van de werken doorheen de hele bibliotheek. Kleine pijltjes duiden de te volgen route aan, maar voor wie geen regelmatige bibliotheekganger

Charlotte Daumerie

is, is dit niet evident. Voor je het weet ben je ergens vijf keer ergens gepasseerd – verwoed op zoek naar kunst – zonder dat je het door had. Daarom zie je op de duur overal kunst: in de kopieerkamer was een plastic buis rechtop gezet. Ik dacht even dat het kunst was.

"De integratie van de werken in de bibliotheek was inderdaad niet makkelijk," vertelt Luyckx. "De kunstenaars moesten hun medewerking geven. We moesten beantwoorden aan de veiligheidsregels van het gebouw. Er zijn bovendien geen witte muren, wat de selectie beperkt. Niet elk werk gaat op elk kleur muur. Maar de bib

werkt goed mee. Ze hebben zelfs hun zeteltjes verplaatst."

Geen idee

Wat vindt de modale rechtenstudent van dit initiatief? Een student zit onder een levensgroot kunstwerk hard te studeren. Op de vraag wat hij ervan vindt: "Euhm. Ca va. Beter dan een kale muur zeker?" Een aantal andere studenten vallen een beetje uit de lucht over het nieuws dat er een tentoonstelling in de bib wordt georganiseerd: "Euhm. Geen idee."

Niet alle reacties zijn even onverschillig. In het groepsworkklokaal is een student aandachtig aan het werk, te-

genover de video van Sarah&Charles. Of hij de video niet storend vindt? "Goh nee. Daarnet misschien. Het is uiteindelijk altijd hetzelfde muziekje. Maar het brengt wel sfeer. En het is echt een toffe video."

Luyckx besluit: "De tentoonstelling moet geen onmiddellijk effect hebben. Dat kan ook over tien jaar zijn, als je kunst wil kopen, of als je een partner hebt die kunstliefhebber is. Het zou mooi zijn als een van de studenten dan terugdenkt aan de werken die ze hier hebben gezien."

De tentoonstelling loopt tot 28 februari in de Rbib en is gratis.

Voor je het weet, passeer je ergens vijf keer, zonder dat je door had dat het kunst was

Recensie We Shall Overcome komt niet over

Met zijn voorstelling "We Shall Overcome" brengt Wim Opbroeck een ode aan het protestlied. Het idee was goed, de uitwerking minder.

GILKE GEERAERTS

Wim Opbroeck, de acteur die we allemaal kennen van tv-reeksen zoals *Het eiland* en *In Vlaamse velden*, laat zich tijdens deze vertoning van een heel andere kant zien. Samen met Axl Peleman (bas), Roeland Vandemoortele (gitaar) en Ron Reuman (percussie) brengt hij een breed scala aan protestliederen.

De voorstelling begint zonder enige inleiding. In een sobere opstelling zet Opbroeck in met *Ballad of the Soldier's Wife*, een rustig liedje over de Eerste Wereldoorlog. Je voelt meteen dat hij dat met veel passie doet. Jammer genoeg zingt hij niet altijd zuiver. Hij gaat verder met een goede mix van oud en nieuw, van Pete Seeger tot Bram Vermeulen, van Status Quo tot liedjes uit de Eerste Wereldoorlog. De covers doen vaak afbraak aan de originele nummers.

Waar in het eerste deel van de voorstelling de nadruk ligt op oorlog en verzet, ligt die in het tweede deel op vrede en liefde. De kleding van Opbroeck en zijn muzikanten benadrukt dat nog eens extra: van zwart naar wit. Dat er ook

"Zelfs in de grootste oorlog zal iemand op de kapotgeschoten ruïnes kruipen om een cellosuite van Bach te spelen"

liefdesliedjes aan bod komen is volgens Opbroeck heel logisch: liefdes- en protestliedjes komen in essentie op hetzelfde neer. Zoals de volledige titel *We Shall Overcome: Friede, Vrede, Paix, Peace, Pax* zegt, treedt vooral die vredesboodschap op de voorgrond. Een kenmerkend nummer voor het tweede deel is *Imagine* van John Lennon, in een versie die mij weinig doet.

De teksten verschillen niet alleen van thema, maar ook van taal: Opbroeck gaat vlot van Nederlands naar Frans en van Engels naar West-Vlaams. De muziekinstrumenten veranderen ook geregeld. Opbroeck bespeelt zelf de piano, de accordeon en zelfs de melodica. Soms zingt hij alleen, begeleid door zijn muzikanten, dan weer zingen ze allemaal samen acapella. Vaak zegt Opbroeck de tekst gewoon op, scandeert hij hem als het ware.

Zingen als wapen

Opbroeck en zijn mannen leven zich erg in op het podium en dat is mooi om te zien.

Maar ze weten dat enthousiasme niet altijd even goed over te brengen. Hij probeert de verschillende nummers aan elkaar te praten, maar slaagt hier niet helemaal in. Af en toe doet hij wel een rake uitspraak: "Zelfs in de grootste oorlog zal er iemand op de kapotgeschoten ruïnes van de stad kruipen om een cellosuite van Bach te spelen." Het concept is geweldig in theorie, maar de uitvoering laat te wensen over.

Met het iconisch lied *We Shall Overcome* wordt de voorstelling beëindigd. Het publiek zingt mee uit volle borst, maar toch hangt er niet dat samenhangingsgevoel waar dit nummer over gaat. We zijn niet vertrokken met een protestgevoel, we waren niet vervuld van hoop en optimisme. De boodschap is niet blijven hangen en het publiek bleef zijn op honger blijven zitten.

Lees een interview met Wim Opbroeck op p. 20 van deze krant

Cultuur

RECENSIE DANS DANS IN STUK

Plukrijp voor hipsters

Is het jazz? Is het blues? Een mix van de twee met een scheut psychedelica komt nog het dichtst in de buurt van Dans Dans, dat afgelopen dinsdag in het STUK speelde.

TUUR VANDEBORNE

De Zonhovense band Mon-o-phone mocht de zaal komen opwarmen met zijn atmosferische en donkere pop. Het duo, ondanks enkele technische problemen, slaagde daar ruimschoots in. Het publiek, Woodstock-gewijs al zittend voor het podium, genoot duidelijk van de sfeervolle zang, die samen met de dromerige gitaarpartijen het belangrijkste ingrediënt vormt voor de sound van de groep.

Ze toverden de Labozaal om in een rokerige bar in de vroege uurtjes, wanneer de ziel beneveld is en zich makkelijk laat meeslepen

Aangevuld met nu en dan een funky gitaarriffje (*Run Run Run*) om ook de dansers mee te krijgen en bevreedende klanken van een theremin (*The Great Escape*) en je kan van een geslaagd concert spreken. Aan de hipsters om de band nu nog op te pikken, de doorbraak kan niet meer lang op zich laten wachten.

Cassetterecorder

Die fase is Dans Dans, de hoofdact van de avond, al voorbij. Hoewel niet bekend bij het brede publiek, kan de band al een paar jaar prat gaan op een knoert van een livereputatie. In het STUK bewezen ze waarom. Met

drums, bas en gitaar toverden ze de Labozaal om in een rokerige bar, liefst ergens in de vroege uurtjes, wanneer de ziel reeds beneveld is en zich makkelijk laat meeslepen door de lang uitgesponnen nummers van de heren.

Nu eens een eigen compositie, dan een herwerking van Ennio Moricone (*The Sicilian Clan*) of een jazzklassieker van Duke Ellington (*Fleurette Africaine*), de band speelde de nummers met een indrukwekkende virtuositeit, die toch rommelig genoeg aanvoelde om recht op dat onderbuikgevoel af te gaan.

Het cassette-recordertje dat Bert Dockx - zijn andere groep, Flying Horseman, staat even op stal - af en toe tegen zijn gitaar hield creëerde via de versterker de enige 'zang' van de avond en hulde het geheel in een aangename zweem van *lofi*.

Op andere momenten liet hij zijn gitaar rammelen en schreeuwen, waardoor *Coffee Grounds* af en toe deed denken aan Tom Waits ten tijde van *Rain Dogs*

Opbouw

Bloed en dromen begon rustig, maar de dreigende baslijn voorspelde het apocalyptische einde, als een beest dat ontwaakt uit een winterslaap. Net op die zuinige momenten wanneer de band alle remmen losliet, maar toch klonk als een hechte groep, toonde Dans Dans haar echte kracht. Het publiek kon het duidelijk smaken.

Het epische *Freedom Suite - Movement 2*, een herwerking van een nummer van Sonny Rollins uit 1952, was een ander hoogtepunt. Het nummer uit hun eerste plaat versnelde het tempo van het concert gevoelig, iets waar de zaal stiekem toch op zat te wachten. Alle duivels werden voor de laatste maal ontbonden tijdens de bisronde, afgesloten door een magistrale versie van *Au Hasard*.

Minpuntjes? Als het echt moet dan. Tijdens de soms lange en subtiele opbouw verslaptte bij wijlen de aandacht van het publiek en overstemde het rumoer de muziek. Dat neemt echter niet weg dat Dans Dans een van de beste en interessantste livebands van het moment is en dat hopelijk nog lang blijft.

Serena Corio

CulTip

Leuven beschikt over een uitgebreid cultureel aanbod, waardoor het soms moeilijk kiezen is. Elke maand schiet een Leuvens cultuurprominent te hulp en maakt hij/zij een selectie. Danny Theuwis, artistiek verantwoordelijk Literatuur en Muziek bij het alom befaamde 30CC/Schouwburg maakt van ons verlichte zielen.

Tip 1

4 DEC
Jazz 'n' Words
Foyer
Minnepoort

"Dit initiatief van het jongerencollectief *Urban Woorden*, 30CC en de jeugddienst wou ik allereerst een duwtje in de rug geven. Zowel jazzliefhebbers als mensen die houden van rap, *poetry slam* en *spoken word* zullen op deze avond hun hart kunnen ophalen."

"Muzikanten voeren live jazzsongs op waarop verschillende woordkunstenaars hun ding doen. De artiesten kennen elkaar niet. Het is dus pure improvisatie en jammen. Alles hangt dan af van de dynamiek tussen woord en muziek om er een geslaagde performance van te maken. Maar als het werkt, is het een echte bom."

"Ik heb tijdens Jazz 'n' Words al veel goede avonden beleefd met impressionante opvoeringen. Het is eens iets anders, maar daarom des te interessanter. De affiche is hoopgevend: Geert Simonis en Mike De Ridder (van NoMoBs) springen er al zeker uit."

Tip 2

15 DEC
Carlos Cipa en
Poppy Ackroyd
Huiskamer-
concert in
Heverlee

"Carlos Cipa en Poppy Ackroyd maken deel uit van *Denovali Records*, een boeiend Duits muzieklabel. Daarom wil ik dit concertje, in toch wel beperkte kring, echt aanbevelen."

"Poppy Ackroyd is een Britse pianist/violist. Carlos Cipa is van Duits-Argentijnse komaf, en speelt ook piano. Samen maken ze heel sferische muziek in de stijl van Johann Johannsson of Max Richter, met pianoloops en soms elektronische tinten."

"Op dit moment werken ze hun Europese tournee af, en reizen daarbij van Duitsland naar Engeland. Tussen alle speeldata hebben ze toch dit kleine huiskamerconcert kunnen prikken. Ik kan mensen enkel warm aanbevelen om dit concert mee te pikken. Als ze tenminste een kaartje te pakken kunnen krijgen."

Karolien Wilmots

Tip 3

15 DEC
I will, I swear
Het Depot

"Ik wil ook graag een lans breken voor dit concert. *I Will, I Swear* is een vrij jonge band die zeer sferische, dromerige muziek maakt. Ze passen ergens tussen Amatorski en Few Bits. Ze maken mooie muziek, hebben een getalenteerde zangeres en zijn dus het ontdekken waard."

"Ze zijn ook echt aan het groeien. Natuurlijk moeten we alles nog even afwachten, maar het lijkt alvast veelbelovend."

Tip 4

18 DEC
BRNS
STUK

"Een laatste kleine tip is de Brusselse groep BRNS, waarmee ik deze zomer voor het eerst mocht kennismaken. Daarvoor had ik al wel eens van hen gehoord, maar nog nooit live gezien. Ik was sterk onder de indruk, voornamelijk van de uitstekende drummer. Ik vermoed dat deze band tussen nu en binnenkort veel zal doen bewegen in Europa." (lvs)

Menu v/d week 24 - 30/11/2014

<http://www.alma.be>

A1 = alleen Alma 1

A2 = alleen Alma 2

A3 = alleen Alma 3

 = vegetarisch

maandag

Baconburger met wintergroenten en aardappelkrieltjes	€ 3.20
Bami goring	€ 5.40
Koninginnenhapje	€ 4.20
Vegetarische loempia met rijst en currysaus	€ 4.20
Steak met peperroomsaus en witloof (A1+A2)	€ 5.90
Spaghetti bolognaise groot (A3)	€ 4.20

dinsdag

Burrito met osso buccosaus	€ 5.90
Kippenlapje in dragonsaus met oventomaat	€ 5.40
Koninginnenhapje	€ 4.20
Spaghetti bolognaise groot (A1+A3)	€ 4.20
Spaghetti bolognaise klein (A1+A2)	€ 3.20
Mixed Grill actieschotel (A2+A3)	€ 5.90
Big Alma hamburger met slaatje (A1)	€ 4.20

woensdag

Groentenrisotto met quornbereiding	€ 4.20
Pollakhaasje met hollandse saus en broccoli	€ 3.20
Sparerib karamel/pikant	€ 5.90
1/2 kip met saus en garnituur (A1, enkel avondmenu +A2)	€ 5.90
Cordon bleu in archiducsaus met romanescogroenten (A1+A2)	€ 5.40
Big Alma hamburger met slaatje (A2)	€ 4.20
Koninginnenhapje (A3)	€ 4.20
Spaghetti bolognaise groot (A3)	€ 4.20

donderdag

Hongaarse goulash met gebakken aardappelen	€ 5.40
Penne arabiata met mascarpone	€ 4.20
Vleeskroketten met erwten en wortelen	€ 3.20
Kalkoenpavé met portosaus, wortelen en kampernoelies (A1)	€ 5.40
Mixed Grill actieschotel (A1)	€ 5.90
Stoofvlees met bier Bras lefort (A2)	€ 4.20
Koninginnenhapje (A3)	€ 4.20
Spaghetti bolognaise groot (A3)	€ 4.20

vrijdag

Boerenworst met spinazie	€ 3.20
Hazelnootburger met tomatenroomsaus, boontjes en sultanrijst	€ 5.40
Koninginnenhapje	€ 4.20
Paella	€ 5.40

**Almmmmmma
wenst je een
smakelijke
maaltijd toe!**

*One man's trash is
another man's treasure!*

*Inzameling en verkoop van tweedehands
goederen met een enorm en steeds
wisselend aanbod!*

de kringwinkel

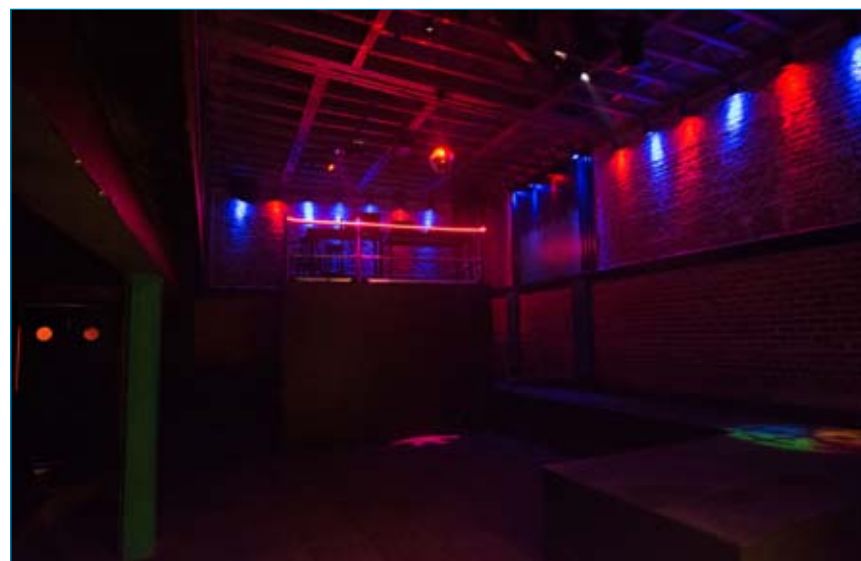

SPIT

Ijzermolenstraat 10-12 ~ 3001 Heverlee

www.spit.be

DE GOEDKOOPSTE FUIFZAAL VAN LEUVEN

ALBATROS

Brusselsestraat 15

€ 355 per avond
€ 250 tijdens het weekend

Kringen aangesloten bij LOKO of OSR/OKER krijgen 105 euro korting.

Bij elke vierde fuif van een kring of vereniging binnen hetzelfde academiejaar is de huur van de zaal **gratis**. En dat geldt ook als je het **vatenrecord** breekt!

Reservaties en inlichtingen: 016/22.31.09 of albatros@loko.be !

– Colofon –

Veto

's-Meiersstraat 5
3000 Leuven
Tel 016 22 44 38
Fax 016 22 01 03
e-mail: veto@veto.be
www.veto.be
www.twitter.com/veto_be

Jaargang 41 - Nummer 9
Maandag 2014

Veto is een uitgave van de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie. De standpunten verdedigd in Veto stemmen niet noodzakelijk overeen met de standpunten van LOKO.

Hoofdredacteur:

Korneel "Sam Rijnders" De Schamp

Redactiesecretaris & V.U.:

Sam "Korneel De Schamp" Rijnders
's Meiersstraat 5
3000 Leuven

Redactie:

Margot "Eva Schalbroek" De Boeck, Catherine "Frank Pietermaat" Hechter, Yentl "Andrew Snowball meets Philip Gallasz" Cooreman, Karel "Iedereen die staakt" Peeters, Jasper "Brecht Castel" Van Loy, Karolien "Simon Leclercq" Wilmots

Schrijvers:

Jeroen "Ken Lambeets" Baert, Jan "De zusjes Van Stichel" Buts, Thomas "De Dehaens" Cliquet, Sofie "Idries Al-Bender" De Coker, Lucas "Pieter Haeck" De Jong, Paul-Emmanuel "Caroline Hermans" Demeyere, Roderik "Pjotr Hubin" De Turck, Gilke "Rik Torfs" Geeraerts, Simon "Kenji Verstappen" Schreurs, Simon "Jasper Van Loy" Thys, Dagmar "Nico Wuyts" Tielen, Mika "Martijn Stoop" Tuyaerts, Tuur "Simon Horsten" Vandeborne, Lisanne "Maarten Goethals" van der Meijde, Marijke "Korneel De Schamp" Vanderschot, Evelyne "Jelle Mampaey" Van Hecke, Winand "Mattijs Ameye" Van Meerbeek, Louise "Justine Van Stichel" Van Stichel

Fotografen:

Charlotte "Serena Corio" Daumerie, Serena "Charlotte Daumerie" Corio, Meredith "Simon Englebert" Geldof, Caroline "Margot Hollevoet" Van Rhee

Tekenaars:

Jeroen Baert, Karolien "Jens Cardinaels", Favoreel, Martijn "Mika Tuyaerts" Stoop

Dtp:

Korneel De Schamp, Sam Rijnders

Eindredactie:

Yentl Cooreman, Korneel De Schamp, Tobias "Roger Dillemans" Geerinckx-Rice, Liesa "Didier Wijnants" Van Dyck, Jasper Van Loy

IT:

Joachim Beckers, Pieter Hiele

Publiciteit:

Alfaset cvba - Lindsay De Decker
info@alfasetleuven.be
016 22 04 66

Drukkerij:

Coldset Printing Partners (Groot-Bijgaarden)
Oplage: 9.000 exemplaren ISSN-nummer: 0773-5162

Veto wekelijks in de bus?

Schrijf elf euro over op rekening- nummer 001-0959719-77 voor een jaarabonnement.

Meewerken aan Veto?

Redactievergaderingen vinden iedere vrijdag plaats om 16 uur en staan open voor iedereen. Alle geïnteresseerden (tekst, foto, lay-out, je favoriete Vetoraan) zijn welkom op het redactieadres.

Lezersbriefje schrijven?

Tot vrijdag 14 uur kunnen lezersreacties gemaald worden naar veto@veto.be. De redactie behoudt zich het recht reacties in te korten of op het internet te publiceren.

KULEUGEN

Satirische rubriek

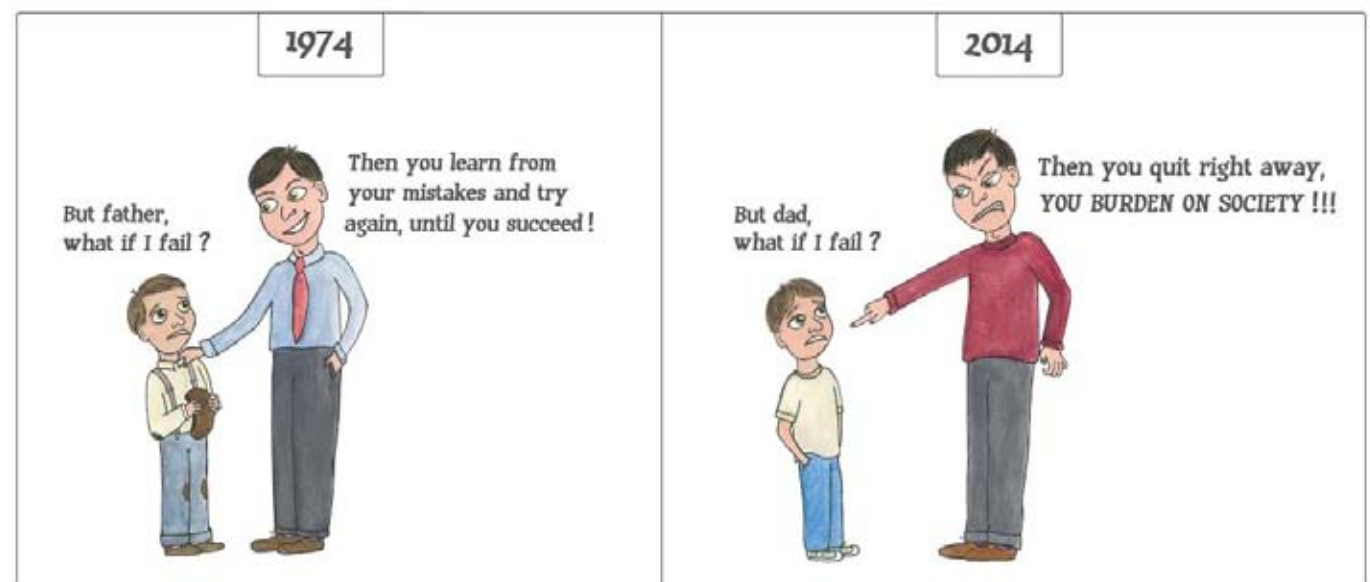

Er was eens de baas van d'unief
Tsjeef en bekend, erg conservatief:
"Het geld is al op,
we zitten in't slop:
Voor studenten een hoger tarief"

Zelf een poëtisch talent? Stuur je eigen LimeRiks in op kuleugen@veto.be. De beste inzending wint een EXCLUSIEVE RONDLEIDING in de luxueuze redactievertrekken van de KU Leuven.

DEMOCRATISERING VAN HET ONDERWIJS

Wim Opbrouck

“Kunst overleeft sowieso elke crisis”

Iedereen kent hem als acteur, zanger en fervent motorrijder, maar Wim Opbrouck is ook amateurhistoricus, overtuigd atheïst en pacifist. En ook een beetje protestzanger, al ziet hij dat zelf anders.

PAUL-EMMANUEL
DEMEYERE EN
SIMON SCHREURS

Uw voorstelling heet “We shall overcome” naar een bekend protestlied. Waarom wilde u een theatervoorstelling maken met alleen maar protestliederen?

Wim Opbrouck: «De voorstelling is een ode aan de protestzangers, en in de eerste plaats aan Pete Seeger die het liedje *We shall overcome* herontdekt heeft. Ik ben ook veel bezig met de geschiedenis en de herdenking rondom de Eerste Wereldoorlog. Door hierover veel te lezen, kwam het besef dat ook de pacifistische stem aan bod moest komen. Dienstweigeraars worden nog vaak als lafaards gezien en hebben ook geen monumenten.»

«Meer en meer had ik het idee om nog één voorstelling te maken. Die moest meteen een anti-oorlogsvoorstelling worden. *We shall*

overcome creëert ook een alibi om een aantal liederen te brengen die je anders nooit op een podium zou horen. Ik denk bijvoorbeeld aan het wereldberoemde *Imagine* van John Lennon. Vredesliederen moeten in de juiste context gebracht worden, anders gaat hun boodschap verloren.»

Ondanks conflicten als Syrië en Oekraïne, lijkt de protestsong vandaag minder hip dan ooit.

Opbrouck: «In tijden van grote conflicten zijn er altijd mensen die opstaan en protesteren tegen de oorlog. Denk maar aan Bob Dylan ten tijde van de Vietnamoorlog. Zolang er zangers zijn, zal de protestsong overleven. Vandaag hoor ik die tegenstem inderdaad minder duidelijk, maar ze leeft zeker nog. De protestzangers zijn er volgens mij nog wel, zij het dan in genres die mij minder bekend zijn. Zoals hiphop. Zelf ben ik eigenlijk ook geen protestzanger, hoor. Ik

wil geen beweging ontketenen of zoiets. Maar ik wil met een voorstelling als deze de mensen wel laten reflecteren.»

Is er tegenwoordig nog nood aan protestsongs?

Opbrouck: «De traditie van protestsongs heeft altijd bestaan, maar misschien was vroeger de dreiging veel concreter. In de jaren tachtig, ten tijde van de Koude Oorlog, stonden de raketten wel

niet geneigd om de vrede te bewaren. De mens voert constant oorlog. Leven in vrede is een illusie.»

«Toch staan er soms mensen op die protesteren. Oorlogen worden heel vaak in naam van “iets” of “iemand” gevoerd. In naam van een godsdienst, of in naam van het vaderland. Toch is vaak een groot deel van de bevolking tegen oorlog en geweld, maar blijft ze zwijgen. Daarom zijn proteststemmen wel noodzakelijk.»

Even iets anders: na vijf theaterseizoenen bent u dit jaar artistiek directeur van NTGent af. Hoe kijkt u terug op die periode?

Opbrouck: «Ik blik tevreden terug op die periode. Ik heb heel veel opgestoken, maar ben ook wel blij dat het erop zit. Een schouwburg leiden is een zware job, zeker in combinatie met acteerwerk. Je kan dat een paar jaar combineren, maar daarna moet je wel kiezen: of je gaat aan een bureau zitten, of je gaat spelen. De keuze voor dat laatste was snel gemaakt.»

Studenten kennen u vooral van televisie. Mogen we na de recente reünie van In De Gloria stiekem op meer hopen?

Opbrouck: «Goh ja, die reünie heeft precies wat teweeggebracht, maar het was een eenmalig iets. Ergens vind ik dat natuurlijk jammer, want ik had werkelijk migraine van het lachen met Sien en An. Maar ik heb er altijd over gewaakt om niet “de West-Vlaming” of “de komiek” te worden. Voor je het goed en wel beseft, zit je immers in dat vakje.»

U bent veel op het Vlaamse scherm te zien. Bent u soms bang dat het publiek u beu zal worden?

Opbrouck: «Ik vind dat het nog wel meevalt, als ik vergelijk met collega's. Lang geleden heb ik daar schrik voor gehad, maar nu niet meer. Je moet ook weten dat ik ook heel veel dingen *niet* doe. Alles wat zelfs maar lijkt op In De Gloria of Het Eiland is een *no-go*. Ik wil absoluut niet in herhaling vallen. Ernstige rollen spelen is ook geweldig. Als je dat niet meer mag, ben je als acteur *gesjareld*. Aan televisiequizen zal je me trouwens ook nooit zien deelnemen.»

De slimste mens ter wereld zal Wim Opbrouck dus nooit worden?

Opbrouck: «Ze hebben mij dat al elk jaar gevraagd, maar ik heb het nog nooit gedaan. Ik doe dat echt niet graag, hoewel ik heel veel weet.» (lacht)

Welke rol is u het meest bijgebleven?

Opbrouck: «Bij *In Vlaamse Velden* heb ik me helemaal kunnen

verliezen als amateurhistoricus, terwijl ik me in een reeks als *Het Eiland* dan weer gewoon kostelijk amuseerde. *I count my blessings*. Ik heb heel veel mooie dingen kunnen doen, maar in alles wat ik doe moet “de klik” er zijn. Je moet immers altijd een soort *gêne* overwinnen. Bij In De Gloria was dat ook zo. We hebben daar heel veel moeten experimenteren.»

In De Gloria had ook compleet kunnen floppen.

Opbrouck: «Ja, maar daar kunnen wij dan als acteurs niks aan doen. Je doet altijd wat je op dat moment het best denkt te kunnen. Ik heb ook al in stukken gespeeld die niet zo geslaagd waren, maar voor mij wel waardevol bleven. Ik denk aan die reeks over het koningshuis (*de televisierie Albert II, red.*), waar enorm veel kritiek op kwam. Schaam ik mij daarvoor? Zeker niet. Ik raad iedereen aan nooit spijt te hebben van wat je achteraf een “misstap” zou kunnen noemen.»

Over misstappen gesproken: hoe kijkt u aan tegen de besparingen in de culturele sector?

Opbrouck: «Cultuur is van alle tijden, en de kunst overleeft sowieso om het even welke crisis. Als alles stilvalt en er niets meer is, zal er altijd wel iemand een mooi liedje op zijn gitaar kunnen spelen. Ik vind het lastig dat dat in vraag gesteld wordt. Ik denk dat de geschiedenis geleerd heeft dat door de jaren heen een beschaving zonder cultuur een barbaarse beschaving is.»

«De vraag is dan of wij dat willen of niet. Waar gaan mensen heen als ze op reis gaan?»

“Als alles stilvalt, zal er nog altijd iemand een mooi liedje op zijn gitaar kunnen spelen”

Cultuursteden! Er wordt heel veel cultuur geconsumeerd. Als alle investeringen stilvallen is dat een groot probleem: cultuur is haar eigen *return on investment*.»

